

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

VARAM PAĻAUTIES TIKAI UZ SEVI!

Saruna ar latviešu patriotu **Kristapu Kašu**

PROTESTS PRET OKUPĀCIJU

DDD: *Pusnaktī, kad 8. maiju nomainīja deviņais, tu kopā ar vairākiem domubiedriem Pārdaugavā pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa, kur jau viss bija sagatavots okupantu dzīrēm, noliki vainagu. Vainags simboliski bija veidots no divām daļām. Viena vainaga puse bija vīta no skujām ar baltām rozēm un to rotāja uz baltas lentas uzrakstīts astotnieks, bet otra vainaga puse bija darināta no dzelonstieplēm, kuras bija apsietas ar sarkanu lentu un skaitlis deviņi. Kādēļ tev bija svarīgi sarīkot šādu akciju par kuru visticamāk vairums uzzina tikai tagad – lasot šo interviju?*

Kristaps Kašs: Vainags tika veidots kā simbols Otrā pasaules kara beigām Eiropā un padomju okupācijas sākumam Latvijā. Arī

vainaga nolikšanas laiks tika izvēlēts apzināti – tieši pusnaktī, kad lielākajai Eiropas daļai karš beidzās, bet Latvijai sākās ilgi okupācijas gadi.

Nepalikt malā un aktīvi paust savu attieksmi kļūst ar katru dienu aizvien svarīgāk, jo, ņemot vērā pēdē-

“Par laimi latviešiem kvantitāte nav bijusi izšķirošā – izšķirošā ir bijusi kvalitāte.”

jā laika notikumus, ir absolūti skaidrs, ka tā saucamā integrācija ir izgāzusies. 9. maijs vienmēr ir bijis pretrunīgs, un, manuprāt, ir pienācis istais brīdis, lai sāktu pievērst uzmanību šim jautājumam. Pēdējā laika notikumi rāda, ka arī tuvākajās postpadomju valstīs, kur nekāda t.s. moskaļu integrācija nav iespējama, vēsturiskā at-

miņa ir prosovetiska, un tā gūst aizvien plašāku atsaucību. Gribētos uzsvērt, ka problēma nav tikai krievos, poļos vai ukraiņos – problēma ir tajos, kuri ilgstoši pēc PSRS un Maskavas. Ir pēdējais brīdis sākt par to runāt. Integrācija

kā tāda varbūt ir laba lieta, bet tā īsti nav notikusi ne Ukrainā, ne Latvijā. Varbūt pat ir jau par vēlu kaut ko darīt.

DDD: *Kāpēc integrācija Latvijā nav bijusi iespējama?*

Turpinājums 4. lpp.

DAIĻUMA ATZIŅA – latviešu tautas sargātājspēks

Tomariņš Kārlis

KĀPĒC EŅĢELI PĀRKRĀSO PAR VELNU?

Laikrakstā “DDD” Nr.4(306) bija ievietots interesants raksts par “Overtona logu” – izskaidrojot mūsdienās sekmīgi lietu smadzeņu skalošanas paņēmieni dažādu perversiju un citu sabiedrībā kategoriski nepieņemamu parādību normalizācijai un praktiskai ieviešanai.

Citiem vārdiem – velna pārkrāsošanai par eņģeli.

Tāču dažam labam lasītājam te var ienākt prātā latviskie jautājumi: “**Kamdēļ** tas tiek darīts? **Kam** no tā labums? **Kāds** ir šis labums?”

Ja dzīvē vai tradīcijās ievieš kaut ko jaunu, parasti tiek likvidēts kaut kāds “vecāis”. Un nereti šī “vecā” iznīdēšana ir tieši tas būtiskais mērķis, kura sasniegšanai izgudro kādu “modernāku” vai “mūsdienīgāku” – kaut arī mazvērtīgu vai pat noziedzīgu – norisi vai jēdzienu.

Šādu izdarību jēgu arī var izgaismot “Overtona logs” – nevis vispretīgākās bezjēdzības ļaužu apziņā pārtaisot par mūsdienīgām nepieciešamībām, bet gan tautas apziņā iznīdējot visu, kas šo “mūsdienīgo un moderno” norīšu izdarību ieviešanu traucē. Citiem vārdiem, eņģelis tiek pārkrāsots par velnu. Jo šis “traucēklis” – bezjēdzību pretstats – var būt glā-

bējspēks, kas tautu sargā no svešu ļaužu uzmācības, pilnveido savu tautiešu personības, dod ceļu viņu radošajām domām, tādējādi palīdzot saglabāt nacionālo apziņu un līdz ar to pašu tautu kā etnisku nāciju.

“Gudrības tikums var mums atkal palīdzēt atminēt nozudušās Gaismas pils vārdu.”

Latviešu tautai raksturīgs sargātājspēks ir **daļuma atziņa** kā nemateriālā **skaistuma izjūtu** avots, kas kopā ar gudrības tikumu veido savas kultūras pamatu. Pasaulē tautu ir daudz, un jebkura no tām, ilgstoši dzīvodama savos īpatnējos dabas apstākļos, ir veidojot tās īpatnībām atbilstošas, tā radot sev aizsardzību pret svešām ietekmēm.

No teiktā izriet divi apsvērumi. Pirmkārt, jebkura kultūra var būt tikai nacionāla. Sava kultūra var pastāvēt latviešiem,

vāciešiem, židiem, krieviem utt., bet neeksistē padomju, eiropiešu, kristiešu, amerikāņu u.tml. kultūras, jo minētie cilvēku grupējumi nav nācijas. Otrkārt, izcilu kultūru devušas un spēj radīt tikai tautas, ku-

ras ilgstoši ir veidojušas un dzīvojušas vienādā, bet no citu tautu dzīves apstākļiem atšķirīgā vidē.

Savdabīgu vietu cilvēce ieņem latviešu tauta. Untumainā vēstures gaita tai ir ļāvusi daudzus gadu tūkstošus saglabāties savā etniskajā dzimtenē un izveidot tās īpatnībām atbilstošu, no citām tautām atšķirīgu nacionālo kultūru, tajā atspoguļojot tautas pastāvēšanai nepieciešamo dzīvesziņu un pilnvērtīgai dzīvei vajadzīgos tikumus.

Turpinājums 7. lpp.

Šajā numurā lasiet!

Soči 2014 jeb ROSSIJA, ROSSIJA, ROSSIJA

→ 2. lpp.

LATVIETI TIESĀ PAR PAŠCIENU

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku **Leonardu Inkinu**

→ 3. lpp.

Tautas liktenis ir IKVIENA LATVIEŠA ATBILDĪBA!

Intervija ar publicistu, režisoru **Robertu Klimoviču**

→ 5. lpp.

PALĪDZĒS TIKAI PATIESA PAŠATTĪRĪŠANĀS!

Saruna ar bijušo “Hipotēku un zemes bankas” vadītāju, biedrības “Krājaizdevu apvienība” biedru **Inesi Feiferi**

→ 6. lpp.

PASAULE IR NOBRIEDUSI LIELĀM PĀRMAINĀM

→ 7. lpp.

VĒSTULE

KAS APDRAUD DROŠĪBAS DIENESTOS STRĀDĀJOŠOS?

Uzbrukums Satversmes aizsardzības biroja bijušajam vadītājam Jānim Kažociņam (22. janvārī) nav bijis laipīšanas jeb huligānisma nolūkā, bet viss norāda uz plānotu uzbrukumu par viņa profesionālām aktivitātēm, – tā ir izteicies bijušais Latvijas prezidents un pašreizējais Saeimas Nacionālās drošības komisijas priekšsēdētājs Valdis Zatlers.

V.Zatlers vēl norādījis, ka ir spēki, kas nav draudzīgi Latvijai un tās iedzīvotājiem. Tāpēc ir nepieciešams demonstrēt Latvijas spēku, pierādot viņiem, ka Latvija ir spējīga aizstāvēt sevi un savus iedzīvotājus. To Zatlers ir paskaidrojis “Latvijas Avīzei”. Viņš vēl piezīmējis, ka Kažociņš nav vienīgais, kas ir saņēmis draudus, bet šādus draudus saņēmuši arī citi drošības dienestos strādājošie.

J. Rolavs
Anglijā

PIKETS PAR LATVIJAS ATBRĪVOŠANU!

9. maijā pie Okupācijas muzeja (pretim Rīgas domes ēkai) Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks Valters Rudzītis rīkoja piketu, lai atgādinātu, ka valsts drošību apdraud nelikvidētās okupācijas sekas – lielās okupantu un kolonistu masas klātbūtne Latvijā.

Piketa devīze: “VALSTS DROŠĪBA!”

Valters Rudzītis

9. maija piketa organizators

Latvijas problēma nav nabadzība, Latvijas problēma ir NELIKVIDĒTĀS OKUPĀCIJAS SEKAS!

Manuprāt, visu nelaimju cēlonis ir M.Grīnblata k-ga nodevība pret Pilsoņu komitejām, aizbēgot uz neko-reakti veidoto Saeimu. Visa tā rezultātā OKUPĀCIJAS LAIKĀ NELIKUMĪGI IEPLUDINĀTIE KRIEVLĒDĪGIE tika legalizēti, pārtaisot par PILSONIEM, viņiem nevajadzēja uzturēšanās atļaujas. Bet teiciens: “Baro vilku, kā gribi, viņš vienlaig uz mežu skatās!” atbilst īstenībai.

Saeima pieņēma OKUPĀCIJAS DEKLARĀCIJU, bet to nolika plauktā, neveicot DEOKUPĀCIJU un DEKOLONIZĀCIJU, nemaz nerunājot par DEBOĪŠEVIZĀCIJU. Kompartijas ideoloģiskais sekretārs GORBUNOVS mierīgi korīgēja atjaunotās valsts darbību. Sarkanās zvaigznes tika nomainītas ar auseklīšiem, un viss turpinājās, jo “vārna vārnai aci neknābj”. To redzot, aizbraukšanas koferus izkrāmejušie un pie privilēģijām pieradušie palika arvien nekaunīgāki – pieprasīja okupācijas laika valodu, tātad krievu valodu par valsts valodu.

Referendumu par otru valsts valodu mūsu varneši pielāva, nevis atņēma pilsonību PAR VALSTS PAMATU GRAUŠANAS MĒĢINĀJUNU referendumu ierosinātājiem. Krievvalodīgie valsts valodas vietā

pieprasa uzturēt skolas ar krievu mācību valodu (pat vēstures grāmatas ar Krievijas ideoloģiju) – ja ne, tad MIERA NEBŪS, BET BŪS TĀPAT KĀ UKRAINĀ! Drošības policija necenšas tur saskatīt APDRAUDĒJUMU LATVIJAS NEATKARĪBAI, tāpat kā Rubika 25. marta attaisnošanā, Mirska paziņojumos Briseļē par Latvijas valdību, Petropavlovskā riepū nešanā krievu skolu piketā, Georga lentītes demonstratīvā nēsāšanā, kā to dara arī krievvalodīgie teroristi, kuri Ukrainā organizē grautņus un ukraiņu slepkavības. Mūsu varnešuprāt – viss kārtībā.

Leģionāru, cilvēku, kuri cīnījās AR LATVIJU SIRDI pieņem pasākuma apmeklējušo ministru padzen ar motivāciju “pasaule nesaprātis”, jo Straujumas k-dzes ilggadējais priekštecis Dombrovska k-gs nebija centies izskaidrot situāciju, bet bija domājis tikai par Briseles benķiem. Šaubos, vai “Vienotības” premjere liks Naudiņa k-gam padzīt Ušakovu, kurš būs atklāti svinējis OKUPĀCIJAS GADADIENU, 9.maiju pie viņu pieminekļa, kaļot plānus par Krimas variantu?

Beidzot arī Straujumas k-dze, domāju, nav pakļāvusies “V” spiedienam un oficiāli paziņoja, ka 9.maijs ir Krievijas svētki, bet Latvijai okupācijas gadadiena. Manuprāt, tas nozīmē, ka Naudiņa k-gam būs Ušakovs jāpadzen!

Interesanti, 9.maijā pēc okupantu pasākuma pa ielu, blāujot “Rossija, Rossija!”, ar PSRS karogā gāja tā dalībnieki. Bet Kozlovskā k-gs vēl izteica pateicību Drošības policijai. Par ko? Vajag taču palīdzēt viņiem nokļūt tajā *Rossijā!!!*

Cik ilgi vēl Latvijas vara ļaus pazemot latviešus un sēt stapanacionālo naidu?

Manuprāt, pirmais ir nojaukt viņu pieminēkli un veikt **deokupāciju!**

Soči 2014 jeb ROSSIJA, ROSSIJA, ROSSIJA

Normunds Melderis

LTV žurnālists

Turpinājums no iepriekšējā numura

“NAŠA RAŠŠA” REALITĀTES ŠOVS

Kā vēl viens faktors, kas zināmā mērā bija redzams arī citās spēlēs, bija tas, ka uz spēļu sākšanās brīdi visi objekti vēl nebija gatavi. Galvenās sporta sacensību vietas bija gatavas jau sen. Tur jau bija notikušas lielas sacensības, taču citi – apkalpojošie objekti – tā arī netika pabeigti. Šādas tādas interesantas epizodes tika iemūžinātas un parādītas internetā. Par to varēja pašausmināties un pasmierties. Piemēram, pie paša galvenā mediju centra bija ārēji smuki izgaismota māja. Kā izrādījās, tā bija nepabeigtā luksuss klases viesnīca, kuras pabeigšanai pietrūka laika. Arī mūsu LTV brigādes iepriekš pasūtītā viesnīca kalnos Krasnaja Poļanā, kā izrādījās, nebija pabeigta. Nācās īsu laiku pirms spēlēm meklēt citu. Jādomā, ka šāds stāsts bija daudziem.

Cik dzirdēju, no plānotajiem deviņiem viesniču kompleksi mediju pārstāvjiem organizatori bija paspējuši uzbūvēt sešus – pārējiem pietrūka laika. Pati Krasnaja Poļana, kas ārēji varēja atgādināt kādu Šveices ziemas kalnu kūrortu, bija itin divaina. It kā smukas mājas ir, taču logi tumši, aizkaru nav. Arī cilvēku iekšā nebija. Mūsu LTV kolēģi atzina, ka apstākļi viņu dzīvojamā viesnīcas numurā būtībā bija karaliski, taču ar piebildi, ka liela daļa ērtību tur pakāpeniski uzradās tikai spēļu laikā.

Kā jau zināmu eksotiku ir jāatzīmē daudzo Kaukāza un Vidusāzijas strādnieku esamība šajos objektos apkalpojošā personāla statusā. Tas izskatījās pēc krievu komēdiju seriāla “Naša Rašša” redzētās ainas par diviem Vidusāzijas strādniekiem, bet tas viss piederēja pie vietējā Ziemeļkaukāza palmu ainaviskā kolorīta. Jā, starp citu, par palmām. To Sočos bija daudz. Tiesa, uzreiz varēja redzēt, ka blakus tikko uzceltajiem objektiem tās bija nevis ieaudzētas, bet gan vienkārši zemē iespraustas. To varēja teikt arī par citiem

kociņiem – galvenais, lai iztur pāris nedēļas, pēc tam kaut ūdens plūdi. Dažas palmas jau vīta. Nekas – tas pieder pie lietas.

Žurnālistiem šīs spēles atšķīrās no daudzām citām arī citā ziņā. Tā, mediju viesnīcas, kas patiesībā bija parasta jaunuzcelta dzīvojamā māja, numuriņos TV kanālu piedāvātā pakete vēl vairāk pastiprināja olimpisko spēļu kā Krievijas iekšēja notikuma iespaidu. Citās spēlēs parasti piedāvājuma programmu attiecība bija, apmēram, šāda – 20 līdz 40 tehniskie sporta kanāli (bez komentāriem) no visām olimpisko spēļu sacensību arēnām, papildus klāt vēl kādi desmit parastie kanāli, no kuriem kādi pieci vietējie, pārējie – citās valodās, taču visi orientēti uz olimpiskajām spēlēm. Sočos aina bija pavisam cita – no 40 piedāvātajiem TV kanāliem tikai seši līdz astoņi bija nekrievu kanāli. Pārējie tikai krievu valodā. Olimpiskās spēles varēja vērot vien dažos “Rossija” kanālos.

Protams, sacensību TV programma bija pilnībā pakļauta tam, cik labi veicās Krievijas sportistiem. Tā, piemēram, kad Krievijas hokejisti ceturtdaļfinālā zaudēja Somijas izlasei, šo spēli vakarā vai nākamajā rītā atkārtotumā (kas bija ierasta prakse) nerādīja. Savukārt, kad Krievijas daiļslidotāja Adelina Sotņikova kļuva par čempioni (visnotaļ apšaubāmas tiesāšanas apstākļos), šīs sacensības atkārtotumā rādīja vienlaikus (!!!) uzreiz trīs “Rossija” televīzijas kanāli. Protams, sacensību komentārs bija līdzīgs padomju laikos manītajai praksei. Sacensību jēga: labie krievi pret sliktajiem citiem.

Kāda Vācijas medija pārstāvji par šādu parādību (TV kanālu paketi) sūdzējās. Labi, ka viņi vēl nesaprata komentētāju teikto, jo neprata krieviski – tad sūdzību būtu vairāk. Tā kā mēs ar numuriņa kolēģi J.Valdovski “drēbi”, valodu un vēsturi zinām, mums tas nebija nekas jauns.

Kā pozitīvu parādību Sočos atzīmēju patiešām labu brokastu servisu. Te ēdienu izvēle bija krietni labāka nekā daudzās citās spēlēs. Tas ir jāatzīmē. Es sen nebiju ēdis tik dabiskas garšas gurķišus un tomātus, kā arī sulas! Te cepuri nost krievu priekšā! Vienlaikus kā viens no nepatīkamiem kurioziem, it īpaši spēļu pirmajās dienās, bija tas, ka ēdnīcā radās problēma ar nažu un dakšiņu iegūšanu. Krievijas puse vēlējās pasniegt to kā restorānu servisu, kur klientam, kurš apsēdies savā vietā, oficiants pienes klāt, taču, ņemot vērā, ka ēstuvē ik ritu kā skudru pūzni brokastoja vairāki tūkstoši žurnālistu, apkalpojošais personāls vienkārši nespēja paspēt sniegt šo servisu. Tāpēc naža un

dakšiņas, kas eleganti ievīstīti īpašā drēbju salvetē, “medības” un gaidīšana bieži radīja neveiklas situācijas. Spēļu otrajā pusē naži un dakšiņas (līdzīgi kā karotes) tika saliktas atsevišķā, visiem sasniedzamā traukā, un problēma bija atrisināta.

PAT OLIMPISKĀS SPĒLES NEIZTIEK BEZ POLITIKAS

Un visbeidzot būtiskākā daļa – par skatītājiem. Iepriekš jau minēju, ka tik maz ārvalstu līdzjutēju olimpiskajās spēlēs es nebiju redzējis. Salīdzinājumam citās spēlēs, piemēram, Turīnā no visiem skatītājiem arēnā varbūt puse bija vietējie itāļi, pārējie – ārvalstnieki. Dažās arēnās un sporta veidos, kur itāļiem bija maz izredžu uz panākumu, parasti vietējo bija vēl mazāk – tikai divdesmit trīsdesmit procenti. Sočos, kā jau iepriekš minēju, situācija bija pretēja. Pirmo reizi to pamanīju, dodoties uz atklāšanas ceremoniju (man laimējās mūsu LTV brigādes iekšējā izlozē – tiku gan uz atklāšanas, gan noslēguma ceremoniju. Līdz tam klātienē tās nebiju vērojis.). Atklāšanas ceremonijas

rūpniecība, māksla tika pasniegtas nevis kā vilinošs piedāvājums, bet gan kā “Redzi, kas mēs esam, cik vareni?! A, kas tu tāds esi? Nekas!” stilā. Manuprāt – ļoti neviesmīlīgi.

Atklāšanas ceremonijā bija arī interesanti momenti – to nevar noliegt, taču sirsnības bija pamaz. Ļoti sarūgtināja SOK prezidenta S. Baha runa. Tajā bija daudz atzinības un komplimentu Krievijai un krievu tautai – cik grūti tai nācies sagatavoties periodā!!! Es tā arī nesa-pratu, kur slēpās tā lielā komplimentārā varonība. Ja valsts, zinot, cik nesagatavota tā bija pirms spēlēm, pēc tam iztērē astronomiskas summas par spēlēm, tad es to nenosauktu par atdarināšanas cienīgu un cildenu piemēru, bet gan drīzāk par muļķību un arišķību. Nebija jau Sočos notikusi kāda neplānota dabas kataklizma, zemes-trīce vai cunami, tikai pašu izplānots piedāvājums. Nekādi lieli naidnieku spēki (ja neskaita iespējamās teroraktu veicējus) šķēršļus nelika, lai krieviem kā organizatoriem būtu jārada kāda īpaša varonība. Tas, ka daudz ko nepaspēja uzbūvēt līdz spēlēm, ir pašu vaina. Iespējamā korupcija un zagšana lielos apmēros celtniecības laikā – arī pašu problēma.

“Kā jau zināmu eksotiku ir jāatzīmē daudzo Kaukāza un Vidusāzijas strādnieku esamība šajos objektos apkalpojošā personāla statusā. Tas izskatījās pēc krievu komēdiju seriāla “Naša Rašša” redzētās ainas par diviem Vidusāzijas strādniekiem.”

pasākums stadionā sākas vismaz stundu pirms tās oficiālā sākuma. To vadīja pazīstamas Krievijas TV sejas – Ivans Urgants un Jana Čurikova. Jau tad, vērojot skatītāju reakciju (Urgants runāja krieviski, Čurikova to tulkoja angļiski) par teikto, varēja nojaukt, ka kaut kāda reakcija bija tikai pēc krieviski teiktā. Kas attiecas uz pašu atklāšanas ceremoniju, tad pēc tās, satiekot un pārrunājot ar pazīstamo žurnālistu A. Vaideru, bija gandarīti pilnībā jāpiekrīt viņa vērtējumam. Pirmkārt, atklāšanas ceremonija bija atklāta un agresīva Krievijas varenības un spēka demonstrēšana. Armija,

Nepatika arī tas, ka olimpiskā karoga un lāpas nešanā ļoti aktīvi piedalījās Krievijā valdošās un V. Putina balsta partijas “Vienotā Krievija” pārstāvji. I. Rodņina, A. Kabajeva, A. Kareļins u. c. Šķita, ka notiek tāda kā priekšvēlēšanu agitācijas kampaņa. Liela daļa no karognesējiem un lāpu nesējiem bija vasaras sporta veidu pārstāvji. Tas likās nesaprotami, jo Krievijā ir daudz izcilu ziemas sporta veidu veterānu – ir no kā izvēlēties! Taču šoreiz acīmredzams, ka svarīgāks bija politiskais lojalitātes faktors. Krievija kā ne kā.

Turpmāk vēl...

LATVIETI TIESĀ PAR PAŠCIENU

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku **Leonardu Inkinu**

LIETA NONĀKUSI TIESĀ

DDD: *Laikraksta “DDD” lasītāji labprāt uz zinātu, kad gaidāma tiesas sēde, kurā izskatīs jums izvirzīto apsūdzību pēc Krimināllikuma 78. panta otrās daļas?*

Leonards Inkins: Lietu sāks skatīt **27. maijā plkst. 10:00, Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā, Abrenes ielā 3, 14. zālē.**

Kardināls Pujats man jautāja, kā es varu tik mierīgi sēdēt un gaidīt to briesmīgo tiesu? Atbildēju – varu nervozēt, skraidīt, vicināt rokas, bet tas neko nemaina. Manuprāt, jautājums jau ir izlemts, notiek tikai tāda dokumentu sakārtošana – līdzīgi, kā tas tagad notiek Ukrainā un, iespējams, notiks arī Baltijā un varbūt vēl kaut kur.

Ko tas nozīmē? Ir diezgan daudz nesakārtotu lietu, piemēram, kādā mājā ir kāds dzīvoklis, kura reālais īpašnieks ir viens, bet papiros rakstīts cits. Tagad tiek sakārtotas zemesgrāmatas uz patieso īpašnieku vārdiem un uzvārdiem. Krimā tā arī notika – visi tie Ukrainas reģioni, kuros notiek nemieri, pēdējos vairāk nekā divdesmit gadus bija pilnīgā Krievijas pakļautībā.

Jāsaprot, ka šodienas karš ir citādāks, nekā bija visi tie kari, par kuriem lasām grāmatās un skatāmies filmās. Šodienas kari astoņdesmit procentos sastāv no informatīvā lauka – laikrakstiem, žurnāliem, mākslas filmām, gleznām u.tml. – un tad, ja ir galīgi nepieciešams pielikt punktu vai veicināt konfliktu, tad liek lietā arī spēku. Tādu karu, kad sēdēja ierakumos un baroja utis, vairs nebūs – tie nav nepieciešami. Iekarojamajās teritorijās jau ir agresoram lojāli iedzīvotāji, kuri tikai gaida, kad saimnieki nāks. Sena Ķīnas gudrība māca: ja gribi iekarot kādu valsti, vispirms sagrauj tās iedzīvotāju morāli, ievies tur izvirtības, iznīcīni nacionālās vērtības, un viņi iekarotāju sagaidīs ar sajūsmu un ziediem.

DDD: *Vai variet, lūdzu, mazliet atgādināt mūsu lasītājiem, par ko jūs tiesā?*

L.I.: Būtība ir ļoti vienkārša. Lieta ir saistīta ar radoraidījumu “Tēvijas laikmets”. 2012. gada 29. martā Izraēlas vēstniece Latvijā Hagita Ben Jākova nosūtīja vēstuli Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes priekšsēdētājam Aināram Dimantam, sūdzoties par “Tēvijas laikmetu”, Robertu Klimoviču un mani. Pēc šādas vēstules, kurā nepāprotami norādīts, ka nav labi, ja valstī ir tāds raidījums, kurš, turklāt, tiek translēts valsts finansētā radio, saņemšanas sēta, tēlaini izsakoties, sakārtota zemesgrāmata –

visas lietas tika sakārtotas tā, lai es vairs nerunātu. Raidījumu slēdza...

DDD: *...uz laiku, nepasakot gan, uz cik ilgu laiku.*

L.I.: Jā, uz laiku. Bet pagaidu mājas stāv visilgāk... Eifeļa tornis Parīzē arī tika uzcelts tikai uz laiku!

Un ko es izdarīju? Es publicēju Izraēlas vēstnieces vēstuli reizē ar citātu no “Padomju Savienības žīdu katķisma”. Tas arī ir viss – vairāk neko neesmu darījis. Patiesībā esmu publicējis tikai divus citātus – viens ir Izraēlas vēstnieces vēstule, bet otrs citāts no “Padomju Savienības žīdu katķisma”. Pats neko nesacerēju, bet ir eksperta atzinums, kurš apgalvo, ka es šo publikāciju esmu veicis ar nolūku kurināt nacionālo naidu. Vispār jau no krimināllikuma viedokļa izriet, ka eksperts nemaz nedrīkst uz šādu jautājumu atbildēt. Nolūku var secināt tikai tiesa.

Pieaicinātais eksperts, ne reizi ar mani nerunājis, neizlasot nevienu manu grāmatu, nenoskatoties nevienu manu filmu, neko nezinot par mani, apgalvo, ka esmu Izraēlas vēstnieces vēstuli un citātu publicējis apzināti, ar nolūku kurināt nacionālo naidu. Apzināta rīcība ir tāda, kad cilvēks apzinās, ko viņš dara. Ja jau to darīju apzināti, tas ir, apzināti pārkāpu likumu, tad tas nozīmē, ka zināju, ka mani par to tiesās. Vai es izskatos pēc pašnāvnieka un mazohista? Es to darīju, jo zināju, ka man nav nekādu ļaunu nolūku, bet par notikušo netaisnību nedrīkstēja klusēt.

Ir daudz gadījumu, kad cilvēki apzināti pārkāpj likumu. Viņi to dara tad, ja ir pārliecināti, ka viņus neatradīs un tātad nesodīs. Publicējot minēto, to nedarīju anonīmi. Tātad biju un esmu pārliecināts, ka neko nepārkāpju un ka man nav jāslēpjas. Pareizi ir teikts, ka no nozieguma izdarīšanas attur nevis soda bargums, bet gan tā neizbēgamība. Ja kāds veic kādas pretlikumīgas darbības apzināti, tad viņš taču apzinās, ka tam sekos sods. Tas nav mans gadījums.

“SAVĒJIE” STRĀDĀ OPERATĪVI

DDD: *Vai eksperts, lai uzzinātu jūsu rīcības motīvus, aicināja jūs uz kādām pārrunām?*

Leonards Inkins: Nē. Pastāv varbūtība, ka izmeklētājam ir savi ziņu pienesēji, savi eksperti, sava komanda, kura operatīvi izdara visu, kas nepieciešams, un visādām vajadzībām no policijas, prokuratūras un tiesu darbiniekiem veidojas neformālas grupas, kuras vieno

kopējs mērķis. Lasītājam būs jocīgi ko tādu lasīt, un sazvērestību teoriju piekritēji atkal berzēs rokas un stāstīs par pasaules ļauno sazvērestībām. Bet, manuprāt, būtība ir daudz vienkāršāka.

Piemēri un līdzības parasti palīdz saprast būtību. Iesim šo ceļu.

Tātad ir kāds cilvēks vai uzņēmums, kurš nodarbojas ar celtniecību. Lai varētu veiksmīgi darboties, viņam ir nepieciešamas zināšanas un sakari ar cilvēkiem un organizācijām,

“Šāda bezjēdzīga latviešu vajāšana, tiesāšana patiesībā ir varas patvaļā, kura pastāv galvenokārt tāpēc, ka mēs to pieļaujam. Jāsaprot, ka visa mūsu dzīve sastāv no tā, ko mēs pieļaujam.”

kas viņam palīdz celtniecības ieceres īstenot.

Ja ir cilvēks, valsts vai kāds uzņēmums, kuram ir kas jāceļ, tad celtniecību organizējošam ir darbam gatavs arhitekts, būvuzraugs, celtnieku brigāde un vēl kādi darba veikšanai nepieciešamie cilvēki. Minēto izmantojot, pasūtījums tiek izpildīts.

Šādas neformālas apvienības vai domubiedru grupas veidojas no tā, ka katrs meklē vieglāko un drošāko ceļu, kā sasniegt iecerēto. Celtnieks meklē palīgus un partnerus. Visi, kurus viņš atrod vai kuri piesakās paši, ir ieinteresēti rezultātā, jo rezultāti ir atalgojums par kopēji paveikto. Un pārējais jau ir nebūtiskas detaļas, kurš kuru uzaicināja uz kafiju, kurš ar kuru jau bija un ir pazīstams. Un tā var uzcelt daudzas “Maksimās” un ne tikai.

Iespējams, ka līdzīgi notiek arī represīvajās iestādēs. Latvija ir šaura, un tur strādājošie parasti cits citu zina un pazīst. Izmeklētājs izmeklē lietu, tā nonāk pie prokurora un tad tiesā.

Man var iebilst, ka izmeklētājs nezina, pie kura prokurora nonāks viņa lieta, un nebūt nezina, kas tiesās. Nav svarīgi, pie kura prokurora, svarīgi ir, lai būtu labas, “profesionālas” attiecības ar kādu vadošu darbinieku prokuratūrā. Un pavērojiet, kas un ko tiesā. Atklāsi, ka lietas, kuras ir līdzīgas manējai, tiesā tikai daži tiesneši. Un ir tik daudz viņu sadarbību veicinošu faktoru, un, ja vēl klāt pienāk valsts amatpersonu viedokļi, ar kuriem nevar nerēķināties, tad iznākums ir prognozējams. Tiesnesis, prokurors un izmeklētājs arī ir cilvēks, viņam ir radi un draugi. Viņam ar tiem ir jārēķinās, viņam ir kļūmes, kuras kāds ir palīdzējis novērst un pārvarēt...

Nav nekādas sazvērestības. Izmeklētājs vēlas, lai

viņa gatavotā lieta netiktu atsūtīta atpakaļ. To bieži veicina personiskas attiecības ar prokuratūrā strādājošo, prokurors vēlas, lai tiesa neatmet atpakaļ, un arī to ir iespēja veicināt... Tādi ir mani minējumi par notiekošo.

DDD: *Kas ir tas gudrinieks, kas veica ekspertīzi?*

L.I.: “Providus” speciāliste Ilona Kronberga. Viņa apgalvo, ka es citātus no vēstules un grāmatas “Padomju Savienības žīdu katķisms”, kas 1958. gadā ir tikusi izdota Telavivā,

esmu publicējis ar nolūku kurināt naidu

DDD: *Varbūt “eksperte” sprieda tikai un vienīgi pēc sevis, pēc tā, kā viņa būtu rīkojusies jūsu vietā? Viņa, atšķirībā no jums, varbūt patiešām gribētu kurināt nacionālo naidu?*

L.I.: Iespējams, ka tas ir nevis speciālista atzinums, bet viņas viedoklis, taču šīnī gadījumā tas netiek uzskatīts par kaut kāda cilvēka viedokli – tas ir pierādījums tiesā!

Visa apsūdzība būtībā balstās tikai uz šīs “ekspertes” atzinumu. Ja tā nebūtu, nebūtu apsūdzības.

Esmu tiesai jau iesniedzis rakstisku pieprasījumu. Sākumā advokātam bija doma noraidīt apsūdzošo ekspertīzi, lai tiesa nozīmē citu ekspertīzi, bet tad es savu viedokli uzspiedu advokātam. Manuprāt, man nav vajadzīgs nekāds eksperts – nekāda ekspertīze, jo **es neko noziedzīgu neesmu darījis**. Runa nav par to, ka kāds eksperts pārāk stingri ko novērtējis un otrs novērtēs mazāk, bet gan par to, ka nozieguma sastāva te vispār nav – tāpēc tiesai nav ko vērtēt. Tāda ir mana pozīcija, un tā arī tiesai uzrakstīju. Uz daudzām lapaspusēm aprakstīju šo ekspertīzi ar visiem citātiem un pamatojumiem, kāpēc lūdzu noraidīt šo ekspertīzi. Un galvenais – eksperts nedrīkst dot atbildi uz jautājumu, vai es to darīju ar nolūku. Bet to jau zina gan izmeklētājs, gan prokurors – viņi visi to zina, bet lietu virza uz tiesu.

VIENALDZĪBA IZNĪCINA

Leonards Inkins: Latvija ir liela “Maxima”. “Maximas” jumta sabrukšana ir tieši tādas rīcības un cēloņu rezultāts. Formāli kaut kas tiek ievērots, dod tāliki tālāk un tā lieta notiek – viņi mazgā rokas

nevainībā kā Poncijs Pilāts.

Pagaidām esmu izdevis savas grāmatas “Neizmantoto iespēju laiks” pirmās divas daļas. Trešā daļa ir gatava, un tai tikai ir jāpievieno tiesas dokumenti. Centīšos pēc iespējas precīzāk, un kā iepriekš, runāt citātu valodā un mazāk klāstīt savu subjektīvo viedokli. Lai paliek vēsturei kā izziņas materiāls, jo iespējams, ka kāds no mūsu represētajiem kandidēs uz kādu valsts amatu vai citādi “pārkrāsosies”. Tad būs iespēja ielūkoties pagātnē, jo tautas atmiņa ir īsa.

DDD: *Toties statistika ir uzlabota – lietas aiziet uz tiesu, un viss ir novests līdz galam.*

L.I.: Gadās, ka cilvēki zvana un jautā, ko darīt – vai būtu pareizi nākt uz tiesu ar plakātiem un protestēt? Sākotnēji man šķaidras atbildes nebija, taču sapratu, ka tas ir vajadzīgs ne tikai man, bet arī šiem cilvēkiem, jo tā viņi pauž savu nostāju un pateic, ka nepiekrīt tam, ka mani tiesā.

Iedomāsimies tādu situāciju – no rīta ieslēdzam televīziju, un mums paziņo, ka Latvijas Saeima ir ieņēmuši kaut kādi pieci zaļi cilvēciņi. Kādas šausmas! Viņi ne ar vienu nerunā, nepaskaidro, ka viņi sauc. Vai zināt, kas tādā situācijā notiktu? Notiktu precīzi tas pats, kas Ukrainā – pilnīgi NEKAS! Nekādi NATO spēki, nekāda policija – neviens neko nedarītu. Iekšlietu ministrs paziņotu, ka tā ir agresija pret valsti, kas ir Aizsardzības ministrijas kompetence, ka galvenais ir neļauties provocācijām. Tad Aizsardzības ministrija teiktu, ka ir aizdomas, ka aiz pieciem zaļajiem vīriņiem stāv Krievija, kas, ja sāksim šo piecus cilvēkus apbīzot, iejauksies, bet, lai tā nenotiktu, mēs ar viņiem runāsim. Paies divas trīs dienas, un zaļie

cilvēciņi ieņems Ministru kabinetu, Latvijas televīziju, vēl kaut ko, un tad būs pūļi uz ielām, kas to visu atbalstīs, stāsies viņu rindās, savedīs riepas, un viss notiks precīzi tāpat kā Ukrainā, kur ļaudis referendumos balso par pievienošanu Krievijai. Un zināt, kāpēc ir iespējams šāds scenārijs? Tieši tāpēc, ka būs bezgala daudz cilvēku, kuri nepaudīs savu attieksmi pret notiekošo – kuriem būs vienalga.

Šo scenāriju modelēju, lai pateiktu, cik svarīgi ir nebūt vienaldzīgiem. Neceru, ka tiesu ietekmēs tas, cik daudz cilvēku atnāks izteikt man atbalstu, taču zinu, cik tas ir svarīgi man un arī šiem cilvēkiem – parādīt, ka neesam vienaldzīgi.

DDD: *Tādā situācijā, kādā kādreiz bija laikraksta “DDD” veidotāji un tagad esat arī jūs, jebkurā brīdī var nonākt ikviens latvietis, kurš nav apmierināts ar šobrīd Latvijā notiekošo. Ja šodien būsim vienaldzīgi pret to, kas notiek ar citiem, rīt varam palikt vieni savā nelaimē.*

L.I.: Jā. Šāda bezjēdzīga latviešu vajāšana, tiesāšana patiesībā ir varas patvaļā, kura pastāv galvenokārt tāpēc, ka mēs to pieļaujam. Jāsaprot, ka visa mūsu dzīve sastāv no tā, ko mēs pieļaujam. Ir, protams, lietas, kas ir par mums stiprākas, bet tas nenozīmē, ka mums tām būtu jāpiekrīt. Ir jāpasa-ka: es tā negribu! Jā, tu esi stiprāks, tev ir lielāka vara – man ir jāpiekāpjas, bet tas nenozīmē, ka man ir jāizdomā attaisnojums, kāpēc tā tomēr vajag.

DDD: *Galu galā – vienaldzība pret labo īstenībā ir atbalsts sliktajam.*

L.I.: Jā, jebkura vienaldzība ir atbalsts ļaunajam. Vienaldzība ir bīstama, tādēļ esiet karsti vai auksti, bet ne remdeni!

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

VARAM PALAUTIES TIKAI UZ SEVI!

Turpinājums no 1. lpp.

Kristaps Kašs: Viennozīmīgi skaidrs, ka integrācija notiek uz vienotas vēstures un vienotas kultūras bāzes. Piemēram, ne jau divvalodība veicinās integrāciju. Latviešu valoda ir tikai latviešu skolās, savukārt nelatviešu skolās nav divas valodas – faktiski tur ir tikai un vienīgi krievu valoda un pavisam citi vēstures traktējumi un kultūra. Līdz ar to integrācija faktiski nav notikusi – tā šādos apstākļos nav iespējama.

DDD: Vai piekriti, ka vajadzēja sākt ne jau ar integrāciju, bet gan ar deokupāciju un dekolonizāciju?

K.K.: Jā, protams. Neesmu gan plašāk iepazinies ar citu šīs idejas piekritēju piedāvātajiem risinājumiem, bet es uzskatu, ka pirmajā vilnī, kad gāja projām Padomju armija, bija jāaizbrauc arī bijušajām militārpersonām ar

jas biedram baltvācietim jautājis: ko darīsi, ja nāks iekšā vācieši – šausi uz viņiem? Baltvācietis atbildējis: nē. Nu, tad saprotu, ka šausi man mugurā?

Vai tev nešķiet, ka šis būtu labs kritērijs, ko likt pamatā krievvalodīgo lojalitātes pārbaudei – uz ko viņi šaus, ja Latvijai uzbruks Krievija?

Kristaps Kašs: Domāju, ka šis absolūti ir stūrakmens cilvēku lojalitātes pārbaudei. Es strādāju darbavietā, kur vairāk nekā deviņdesmit procenti darbinieku ir krievvalodīgi – viņu viedokļi par Latviju un attieksme pret to atšķiras. Mans tiešais priekšnieks, piemēram, paziņoja, ka kara gadījumā (vienalga ar kuru valsti) viņš aizsargās Latviju, jo, kaut arī dzimis Harkovā, ir dienējis Latvijas armijā, devis zvērestu un uzskata par savu pienākumu aizstāvēt Latviju, ko ir pieņēmis par

runā, ka nu tik darīs, ka nu tik būs, bet viss joprojām ir pa vecam. Piemēram, “Saskaņas centrs” krievvalodīgajiem apsola, ka Rīgā nebūšot ienīstā Džohara Dudajeva iela, bet tā joprojām ir (mums, latviešiem, protams, par to nav iebildumu). Dažāda veida un dažādu pakāpju it kā nacionālas partijas arī daudz ko sola – par integrāciju, par skolu reformām utt., bet patiesībā izdarīts ir 0,00 – NEKAS! Tikmēr vienkāršie iedzīvotāji dzīvo it kā labi, bet tomēr pievērš uzmanību tikai savām ikdienas rūpēm, gādājot par savu pamatvajadzību apmierināšanu. Vai to pārņem vienkāršajiem latviešiem – tas ir strīdīgs jautājums, jo ir skaidrs, ka paša individa un viņa ģimenes rūpes jebkurā gadījumā miera apstākļos parastam cilvēkam ir vissvarīgākās.

DDD: Patiesībā pie varas esošo partiju rošanās, labas darbības imitācija situāciju tikai pasliktina. Vai cilvēki tiešām domā, ka, aizejot uz vēlēšanām, pieliekot krustiņu, mīnusiņu, darbs jau izdarīts?

K.K.: Acimredzot. Respektīvi, tā ir kolektīvā atbildība, kas raksturīga t.s. demokrātijai, kad cilvēks, piedaloties vēlēšanās, jūtas izpildījis savu pilsoņa pienākumu un nodevis savu pilnvaru rīkoties citam, atbrīvojies no personiskās atbildības. Otra lieta, cilvēki jau pat nelasa partiju programmas – paklausās tikai solījumus, tad dzīvo un gaida. Tur nav pat ko apspriest. Manā skatījumā, kā to ir parādījuši pētījumi citās valstīs – septiņdesmit līdz astoņdesmit procenti nav nedz aktīvi, nedz ieinteresēti aktīvi iesaistīties valsts attīstībā. Būsim godīgi, ja runājam par aktivitāti vēlēšanas, – tā nav aktivitāte. Pēc analogijas par aktīvu tad varētu nosaukt arī aitu, kuru dzen uz kaušanu.

KAD LATVIEŠI MODĪSIES?

DDD: Kam būtu jānotiek, lai latvieši pamostos? Vai tiešām mums vajag Ukrainas situāciju, lai ikviens saprastu, ka bez deokupācijas un dekolonizācijas situācija valstī neuzlabosies?

Kristaps Kašs: Laikam jau ir tā – jo tuvāk Latvija būtu Ukrainas scenārijam, jo ticamāka būtu iespēja, ka kaut kas varētu mainīties šajā jautājumā. Ir jau tā komforta zona – Maslova piramīda perfekti darbojas. Visi čīkst, cik ir slikti, bet patiesībā ir paēduši un zem jumta, neviens viņam virsū neklūp, neviens nesit – ar to tad arī pietiek. Kaut ko jau tur paburkšķ zem deguna, bet viņam

pietiek ar to, ka viņš mājās var sarunāties latviski, ja palaimējas, ka viņš strādā latviešu kolektīvā, tad vispār lieliski, bet par to, kas notiek apkārt, viņam ir vienalga.

DDD: Tad tā nav tauta, bet kaut kāda inerta masa, kas tikai plūst pa strauti...

K.K.: ...to pat par sociumu ir grūti nosaukt. Paskatoties, piemēram, uz Amerikas Savienotajām Valstīm vai to pašu Krieviju, redzam, ka tur nav tautas, bet ir sociums, tomēr patriotisks, lai kādu politiku tās vadītāji īstenotu. Patiesi žēl perspektīvos latviešus, kuru iniciatīvu nemitīgi slāpē “dīvāna” patrioti vai vienaldzīgie.

DDD: Daudziem ir egoistiska domāšana – ja būs slikti, aizbrauksim uz citurieni, kur maksā lielākas algas un ir labākas sociālās garantijas.

K.K.: Par laimi latviešiem kvantitāte nav bijusi izšķiroša – izšķiroša ir bijusi kvalitāte. Ja astoņsimt gadus jau esam izturējuši nemitīgu spiedienu no dažādām pusēm, tad, protams, turpināsim izturēt un dzīvosim uz priekšu. Gribētos, protams, lai mēs būtu īsti, nevis tikai šķietami saimnieki savā zemē.

DDD: Dažkārt cilvēki jautā, kāda jēga kaut ko darīt, kāda jēga, piemēram, iet 16. martā pie Brīvības pieminekļa, ja tas tāpat neko nemaina valdības īstenotajā politikā? Ko tu atbildētu uz šādiem izteikumiem – vai vajag darboties, lai gan acīm redzamu uzvaru it kā nav?

K.K.: Atbildētu viņiem – protams, ka vajag. Bet laikam jau tas ir katra sirdsapziņas jautājums. Es savas sirdsapziņas priekšā nevarētu ne normāli gulēt, ne vecumdienās mierīgi nomirt, ja zinātu, ka ir bijusi iespēja cīnīties un pildīt savu pienākumu, bet neesmu to darījis. Man personiski galu galā ir pienākums arī pret savu dzimtu, jo tā nu ir sanācis, ka rados man ir bijušas izcilas personības. Partizāns Pēteris Supe ir tiešs radnieks tēva mātei; tēvs savukārt bijis uz Barikādēm, viens vecais tēvs dienējis Legionā, otrs iesaukts Padomju armijā, bet spējis aizmukt un pēc tam kaut kā izvairīties. Vecvectēvs bija Latviešu strēlnieks Jukuma Vācieša pulkā.

DDD: Būtu jocīgi, ja tu pēkšņi kļūtu par latvieti, kurš vienaldzīgi noskatās, kā aiziet bojā viss, par ko cīnījās tavi radnieki.

K.K.: Godīgi sakot, ar to visu, ko cenšos darīt, man ir par maz. Bieži vien sev pārmetu, ka neesmu varējis savā dzīvē izdarīt tik daudz, cik darijuši mani senči. Attaisnoties jau vienmēr var ar kaut kādiem apstākļiem, bet, ja ir iespējas kaut ko vai-

salīdzinoši mierīgi līdzās pastāvējuši, bet tagad prasa, ko darīt, kā rīkoties? Viņi ir gatavi cīnīties, ja vajag. Cilvēki pat medību kolektīvos vienojas par plānu, kā rīkoties ārkārtas situācijās. Kas attiecas uz tā saucamajiem pacifistiem, es viņiem novēlētu

“Nepalik malā un aktīvi paust savu attieksmi kļūst ar katru dienu aizvien svarīgāk, jo, ņemot vērā pēdējā laika notikumus, ir absolūti skaidrs, ka tā saucamā integrācija ir izgāzusies.”

rāk izdarīt savas tautas un Dzimtenes labā, tas ir jādara. Galvenā atziņa, ko esmu dzīvē ieguvis – jādara likumu ietvaros. Šodien nav kara laiks un kara likumi, tāpēc jau, manā skatījumā, tā darbība ir tāda pieticīga.

DDD: Kad puisiem kādreiz jautāju, vai esat gatavi karot, bieži vien saņemmu, manuprāt, visai dīvainas atbildes – kas tad tas par jautājumu, tagad taču miers, esmu pacifists. Vai tiešām šāds jautājums – vai esi gatavs ar ieroci rokā aizstāvēt savu Dzimteni (arī mirt par to) – ir neadekvāts?

K.K.: Manuprāt, tādām jautājumam vispār būtu jābūt liekam, tas ir, ikvienam nešaubīgi būtu jābūt gatavam aizstāvēt savu Tēvzemi un tautu. Neesmu bijis tur uz vietas, bet, cik saprotu, tajā pašā Ukrainā ļoti daudzi (pat tie, kas piedzimuši kā krievvalodīgi, bet uzskata sevi par ukraiņiem) ir gatavi mirt savas Dzimtenes, nedalāmas Ukrainas dēļ. Tāpat arī vēl citas daudzas tautas. Es domāju, ka arī latviešiem ir jābūt tam gataviem. Manuprāt, viena daļa mainītu savas domas, ja būtu nolikti izdzīvošanas jautājuma priekšā.

Man ir zvanījuši pazīnas, cilvēki, kuri līdz šim

nekad nenokļūt situācijā, kad viņiem ir jāizvēlas, ko tad īsti darīt.

DDD: Vai obligātais militārais dienests Latvijā, tavuprāt, tiešām bija jānomaina pret profesionālo armiju?

K.K.: Tas patiesībā ir koks ar diviem galiem. Ir jau, protams, arī Zemes sardze, kas nereti ir labāk sagatavota par vienu otru Eiropas armiju. Bet, kas attiecas uz obligāto un profesionālo dienestu – tas ir diskutabls jautājums. Nav taču noslēpums, ka Latvijas pilsonību ieguvuši daudzi Latvijai un latviešiem nelojāli cilvēki. Vai tad mums vajadzētu apmācīt tādus, kas pēc tam cīnīsies pret mums pašiem? Nav jau, protams, izslēgts, ka tādi paši ir arī profesionālajā dienestā.

Pirms atjaunot obligāto militāro dienestu, manuprāt, vispirms būtu jāpiestrādā pie Pilsonības likuma un jāpārskata naturalizācijas kārtība, pilnībā mainot pilsonības piešķiršanas kritērijus un pamatu. Tikai pēc tam varam runāt par to – atjaunot vai neatjaunot obligāto militāro dienestu.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

LOJALITĀTES PĀRBAUDE

DDD: Pirms vairākiem gadiem mācītājs Zuika, kad runājam par lojalitāti, izstāstīja piemēru no savas dzīves. Viņš savam armī-

Tautas liktenis ir IKVIENA LATVIEŠA ATBILDĪBA!

Intervija ar publicistu, režisoru **Robertu Klimoviču**

Turpinājums no iepriekšējā numura

ĢIMENE – NĀCIJAS PAMATS

DDD: *Vai problēma ir tā, ka mums, latviešiem, nav nācijas apziņas? Domāju, ka daudzi neapzinās, ka ir daļa no tautas, ka ikvienam ir atbildība par to, kas notiek ar latviešiem un Latviju.*

Juri Ziemeli un Eduardu Berklavu. Ziemelis, 26 no četrdesmit sešiem savas dzīves gadiem viņš pavadījis ieslodzījumā un, saeidzis savu veselību, nomira ar vēzi. Kādēļ? Šīs brīvās Latvijas un latviešu tautas dēļ! Arī Gunārs Astra nosēdēja cietumā gandrīz pusi no savas dzīves. Eduards Berklaivs nesēdēja cietumā, bet arī cīnījās par latviešu un Latvijas interesēm un tādēļ tika

tas viss bija velti, jo, apskatoties uz latviešiem, negribēsi būt par tiem, ko ieraudzīsi.

GRIBU ATKAL LEPTIES, KA ESMU LATVIETIS

Roberts Klimovičs: Kad astoņdesmito gadu beigās braucām pie Sibīrijas latviešiem uz Lejas Bulānu, Maskavā pa Kremļa laukumu staigāju ar nozīmīti, uz kuras bija Latvijas karodziņš. Toreiz es tiešām lepojos, ka esmu latvietis. Šodien es nevaru nekur Eiropā skatīties ar lepnotību. Man ir daudz draugu, kas

nedomā atbrīvot Latviju no okupantiem, tad...

KO LATVIEŠIEM IEMĀCĪS NOTIKUMI UKRAINĀ?

DDD: *Kā tu domā, vai šobrīd Ukrainā notiekošais atvērs latviešiem acis, lai viņi beidzot ieraudzītu, kas patiesībā notiek Latvijā?*

Roberts Klimovičs: Naivuma pakāpe, protams, ir samazinājusies. Kad mēs ar tevi pirms desmit piecpadsmit gadiem to teicām, mums uzplāva – *jūs esat vienkārši idioti!* Tagad varbūt cilvēki sapratīs, ka, iespējams, idioti ir bijuši viņi paši. Mēs paredzējām, ka tas tā neizbēgami būs. Cita lieta, vai latviešu “va-

tās iet roku rokā. Tauta ir tā, kas visu var mainīt. Kāpēc ukraiņi neņem rokās ieročus, bet pacieš krievu okupāciju?

R.K.: Tagad jau ir paņēmuši. Ir jau izveidotas vairākas partizānu brigādes, kas ies un karos. Bet tas nav nemaz tik vienkārši, ja tikko esam uzvarējuši revolūcijā – nometuši vienus, ielikuši savējos. Tieši tā Atmodas laikā arī mēs domājām, ka esam ielikuši savējos – akli viņiem ticējām. Mums ir savs parlaments, sava Saeima – viņi tur iestāsies par mūsu interesēm. Bet, ja cilvēki zinātu, kas tur īstenībā notika! Diemžēl nezina un neuzzinās – tiks izdarīts viss, lai viņi to nezinātu. Pat, ja kāds zinās, tam neticēs.

Lētīcība ir viena no latvietības mentālajām īpašībām. Vairums šeit dzīvojošo cilvēku ir lētīcīgi. Viņi tic tam, ko saka televīzijā, radio. Un, ja viņiem pasaka to, ko viņu prāts nezina – tas tiek uztverts kā aplams un nepareizs.

DDD: *Droši vien arī tāpēc ne Aivaru Gardu, ne Robertu Klimoviču nelaiž televīzijā, jo tie, kuri izlemj, ko rādīt, zina, ka cilvēki tam neticēs.*

R.K.: Jā. Nevar, piemēram, Klimovičam vai Gardam pateikt – to tu teiksi un to neteiksi. Cilvēki, kuri nepakļaujas šim diktātam, tiek izspiesti. Un ne jau tikai Garda vai Klimovičs – tādi cilvēki ir vairāki. Viņi tiek “maigi” izstumti no apriņķa, un aiztaisiši visi iespējamie kanāli, pa kuriem viņi varētu publiskot patiesu informāciju.

Bet, ja es saprotu, ka to, ko latvieši saņem, paši ir nopelnījuši, tad man kļūst mierīgāk. Tātad, mīļi, mēs paši to esam pelnījuši. Ar morāli un ētiku tam ir mazs sakars. Atņem tagad viņiem alkoholu, atņem bankas, kas dod kredītus – ja tā darīs, tu jau nebūsi nekāds tautas glābējs, bet būsi sliktais, būsi idiots, kas neko nesaprot utt. Un beigās tevī nolinčos.

DDD: *Cilvēkam pašam ir jāsasniedz tas līmenis, kad viņš pats gribēs no šī zaņķa izvākties. Tu jau vari viņu vilkt ārā, cik gribi, bet viņš vienmēr tur atgriezīsies, ja pats nebūs pieņēmis lēmumu mainīties.*

R.K.: Tu tikai traucē viņam nokrist. Un tieši tāpat šobrīd mēs kaut kā traucējam latviešiem sasniegt savu zaņķi... Ir jāļauj visam notikt.

CIEŠANU CĒLONIS IR NEZIŅAS MALDI

DDD: *Nu, labi, varam teikt – ja gribat degradēties... Bet cilvēkiem ir jādomā, Eiropas Savienības, jau rit pilnā sparā. Abas*

Roberts Klimovičs:

Laikam šis ir tas, kam es varētu piekrist. Vislabākais ir mūsu pašu piemērs. Ja mums ir labas ģimenes, esam labi cilvēki un darām cilvēciski labus darbus, kas nevar būt nacionāli slikti, tad ar savu darbību radām citiem piemēru. Šī tad ir tā labākā sludināšana. Un tā kā šī saruna būs publiska, tad tie, kuriem interesēs, meklēs, atradīs ceļu uz zināšanām. **Visu ciešanu cēlonis ir neziņas maldi. Tikko latvieši no tiem izies, tā viss pārējais mainīsies.**

DDD: *Ko tu teiktu tiem latviešiem, kuri apzinās notiekošo, redz valdošo ne-taisnību, saskaras ar bezspēcību kaut ko mainīt? Kā viņiem neiekrīst depresijā un turpināt ticēt pareizajam, turpināt būt latvietim ar augstām morāli ētiskām dzīves vērtībām?*

R.K.: Depresija, tāpat kā egoisms, ir tikai mīlestības trūkums. Mīlestības trūkums, savukārt, rodas no nesaskaņām attiecībās ar Dievu. Arī bailes no nāves ir bailes no Dieva. Mīlestības trūkums rodas tikai tad, ja ģimenē nav viss kārtībā. Ja tur viss ir labi, tad šādas depresijas nemēdz uzņākt.

DDD: *Tauta ir latviešu ģimene. Kā jau mēs secinājam, mūsu ģimenē nav viss kārtībā, tādēļ ir tikai pašsaprotami, ka cilvēkiem, kuriem nav vienalga, uzmanības vērība par nākotni. Tas ir cilvēciski – būtu jociņi, ja viņiem tās nebūtu. Starp citu, ja kādreiz kāds piezvana uz redakciju un saka – man sāp sirds, redzot, kas notiek visapkārt – es atbildu, ka viņam ir paveicies, ka sāp sirds, jo tas nozīmē, ka ar viņu viss ir kārtībā!*

R.K.: Būtu jociņi iet pa ielu, neredzot tur šausmas. Mums jau visu laiku potē šo “pozitīvo” domāšanu – viss ir kārtībā, viss ir čīkiniekā. Nesen biju kādā biznesa seminārā, kur studentiem lektors (jauns džeks, veiksmīgs uzņēmējs) paziņoja – šobrīd Latvijā cilvēki dzīvo labāk nekā visā tās pastāvēšanas vēstures laikā. Mums nekad nav bijušas tādas iespējas, nekad neesam varējuši tā ceļot, nekad nav bijusi tādas izaugsmes iespējas. Klausījos viņā un nodomāju, ka viņš tieši tā arī domā un ir pārliecināts par to, ko saka. Nebija iespējas uzdot viņam jautājumu – vai viņš ir dzīvojis visos laikos, ja tā var teikt, vai zina, cik mums ir veco lauku pansionātu, cik mums ir nabadzīgu cilvēku, kuri nevar savilkt galus kopā, lai paēstu, vai viņš zina, cik mums ir vientuļu bērnu un ģimeņu...

DDD: *...un cik daudz latviešu ir spiesti mācīties krievu valodu tikai tāpēc, lai dabūtu darbu.*

Turpinājums 8. lpp.

Roberts Klimovičs: Sākas jau viss ar ģimeni. Kas nav ģimenes mērogā, tas nevar būt arī nācijas mērogā. Šobrīd ar ģimenēm Latvijā ir ļoti slikti. Varam paņemt jebkurus statistiskos rādītājus – vienīgais labums, ka dzimstība tagad ceļas. Taču arī tā ir apšaubāma situācija uzlabošanas raksturojoša parādība, jo ģimenes kā tādas, ģimenes institūts, diemžēl ir ļoti nepilnīgas. Bērni gan ar potēm, gan bērnudārziem tiek kropļoti jau pirmajā otrajā dzīves gadā – viņu domāšana tiek sakropļota.

Ģimenes kā vīrieša un sievietes apvienošanās modelis, kā zināms, ir Dieva – Augstākā Spēka dota vērtība, kas ir ārkārtīgi būtiska it visam. Pastāvošajā demoniskajā vidē, kādā mēs dzīvojam, ir ārkārtīgi grūti izveidot un noturēt labu ģimeni. Iedomājies, kā ir, kad tavš kuģis visu laiku ir vētrā – nepārtraukti stresā. Taču tas ir liktenis, caur kuru ir jāiet.

DDD: *Mēs jau dzīvojam tādā laikā, kādu cilvēce vēl nekad nav piedzīvojusi. Mēs dzīvojam domāšanas, pasaules uzskata, Laikmetu nomaiņā.*

R.K.: Jā, tas ir jāsaprot! Manuprāt, uz notiekošo ir jāskatās no globālā skatupunkta. Īpaši “iecepties” par Latviju, par latviešiem ir kaitīgi. Vēlos pieminēt trīs latviešus, kuri bija īsti politiskie ieslodzītie: Gunāru Astru,

represēts. Iedomājos, ja viņi tagad pieceltos un ieraudzītu šo Latviju, par kuru viņi cīnījās un atdeva savas dzīves, – ko viņi teiktu? Manuprāt, paskatītos uz savām ģimenēm – sievām, bērniem, mazbērniem – un teiktu: piedodiet, ka nebijām ar jums šajā laikā! Domāju, ka viņi nožēlotu savu dzīvi, viņi nožēlotu to, ka visu savu laiku ir ziedojuši cīņai, kuras rezultātā dzīvojam šādā Latvijā.

DDD: *Es tev nepiekrītu! Domāju, ka neviens no viņiem ne mīklī nenožēlotu, ka ir centušies, ziedojušies, lai mainītu latviešu tautas likteni. Tas, ka rezultāts nav tāds, kādu viņi vēlējas, nav viņu vaina. Problēma ir tā, ka pārāk daudz ir vienaldzīgo, kuri labākajā gadījumā tikai noskatās, bet sliktākajā – nosoda tos, kuri cīnās par taisnīgumu un patiesību. Man, piemēram, daudz svarīgāk ir būt latvietei, ar savu personīgo izaugsmi uzlabot savas tautas raksturu, nekā domas par to, vai kāds to novērtēs vai pateiks paldies. Ikvienam latvietim personīgi ir jāklūst varonīgam, drosmīgam, pašizliedzīgam, tad arī visa tauta kopumā iemantos šīs cēlās īpašības.*

R.K.: Liene, tu esi latviešu “Žanna d’Arka”. Tu ziedo savas sievietes un ģimenes laimi nācijas vārdā, kura, iespējams, tev nekad neatmaksās. Pēc desmit gadiem varbūt domāsi, ka

ārzemēs strādā, viņi saka – mēs vienkārši nesakām, ka esam latvieši, jo tā ir labāk. Piemēram, Norvēģijā ir labāk, ja nezina, ka esi latvietis.

DDD: *Tad ir jautājums – kurš veidos tautu tādu, lai mēs ikviens varētu lepotos ar piederību tai?*

R.K.: Dievs un pati nācija.

DDD: *Jā, mēs ikviens esam nācijas daļa, ikviens esam atbildīgs par tās raksturu, likteni. Ja vienaldzīgi noskatīsimies notiekošajā, neziedojot savu personīgo labumu kopējai izaugsmei, tad tauta patiešām degradēsies un aizies bojā. Tautas liktenis ir ikviena latvieša atbildība!!!*

R.K.: Bet tu nevari to nekā citādi izmainīt, kā tikai mainoties pati. Bet, ja to enerģiju tu ieliec savā mājā, savā ģimenē, izaudzinot divus trīs brīnišķīgus cilvēkus, labu vīru, un laba esi pati, tu iedosi daudz vairāk tai tautai, nekā rakstot par to katru dienu avīzē. Esmu pārliecināts, ka tas būs daudz vairāk un tu pati būsi daudz laimīgāka, un bērni tevī nēsās uz rokām.

DDD: *Protams, ģimene ir būtiska tautas sastāvdaļa. Un tieši tāpēc arī ikvienai ģimenei ir jāapzinās savs pienākums rūpēties par tautu – vecākiem, pirmkārt, ir jābūt drosmīgiem, lai bērni mācītos viņiem līdzināties! Bet, ja tētis un mamma ir glēvi, mīļpilsoniski latvieši, kas nemaz*

“Lētīcība ir viena no latvietības mentālajām īpašībām. Vairums šeit dzīvojošo cilvēku ir lētīcīgi. Viņi tic tam, ko viņiem saka televīzijā, radio. Un, ja viņiem pasaka to, ko viņu prāts nezina – tas tiek uztverts kā aplams un nepareizs.”

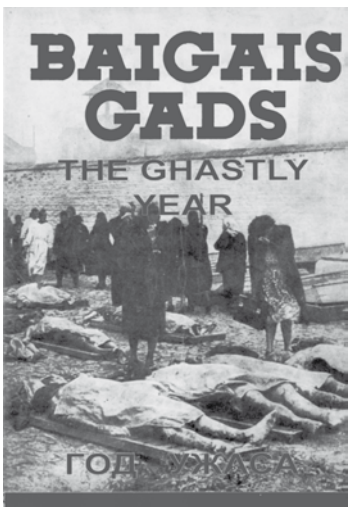
NO LASĪTĀJU VĒSTULĒM

BAIGĀ GADA SEKAS

Leģionāru cīņai ar ieročiem pret padomju varu turpinājums bija mūsu miermīlīgās Barikādes un demonstrācijas, kad atguvām Latvijas neatkarību 1990./91.g. Tāpēc saprotams "Latvijas Avīzes" redaktora Māra Antoneviča un lasītāju sašutums par TV raidījuma "Sastrēgumstunda" pro-krievisko gaisotni pirms 16. marta. Tur pārsteidza infantilais Petropavlovskas apgalvojums, ka 1940. gadā nav bijusi Latvijas okupācija, bet gan miermīlīga inkorporācija PSRS. Jājautā viņam un pārējiem padomju tanku bučotājiem, vai 1940. gada 15. jūnija PSRS uzbrukums Latvijas robežsargiem Mašlenkos, kur nogalināja 4 cilvēkus un gūstā aizveda 10 robežsargus un 27 civiliedzīvotājus, tāpat sarkanarmijas tanku iebraukšana Rīgā (17. jūnijā) un turpmākais Saeimas vēlēšanu farss (tikai viens deputātu kandidātu saraksts – kā pieņemts PSRS) zem okupantu tanku lielgabalu stobriem, būtu miermīlīga inkorporācijas PSRS? Taisnība M. Antonevičam – provokatorus nesoda, kā, piemēram, Petropavlovsku, Gaponenko, Gilmanu, Lindermani utt., bet aicina studijā. Kaut kas pamatīgi ir aizgājis šķērsām ar demokrātijas izpratni un valstisko pašcieņu.

Latviešu leģions, līdzīgi Somijas armijai, karoja nevis pret antihitlerisko koalīciju, bet gan pret vienu tās dalībvalsti – PSRS. Jaunākajām paaudzēm, kuras nav pārdzīvojušas pirmās padomju okupācijas šausmas, noteikti būtu jāieskatās fotoalbumā (grāmatā) "Baigais gads", kuru 1942. gadā sastādīja un izdeva ģenerāļa K.Goppera (kuru čeka nogalināja) dēls Miķelis.

Šīs grāmatas atkārtotā izdevumā (pagājušā gadsimta 90-tos gados) var lasīt mācītāja (bijušā leģionāra) Kārļa Zuikas ievadvārdus: "Atkārtots izdevums apsveicams, nepieciešams. Precīzs 1940.–41. g. notikumu dokumentējums, šo Latvijas traģisko notikumu sagrožošana nav pieļaujama. Vēsturiskai, neredīgētai, politkonjunktūrai nepieskaņotai, atkārtotai publikācijai ir Dieva svētība un nav nekāda pamata to uzskatīt par antisemitisku literatūru."

Miervaldis Ceimurs
Dundagā

LATVIEŠU LIKTENIS SAVĀ ZEMĒ

[...] Vai pēc amerikāniskās "demokrātijas" galīgās ieviešanas Eiropas Savienībā Latvijā latviešus sagaida ASV indiāņu liktenis? Kā indiāņiem beidzās savas zemes pazaudēšana? Tas ir Amerikas "demokrātijas" kauna traips, kuru tā vēlas labāk noklusēt. Ar kādām tik metodēm viņi netika iznīdēt! Pat kristīgo misionāru humānās palīdzības aizsegā, aplaimojot ar nāvējošām infekcijām (skat. vēsturiskos dokumentus).

Kā var beigties latviešu liktenis savā zemē, tas ir "pašu slīcēju rokās" – valdošā kliķe (t.s. "elite") realizē..., lai latvieši kā sviesta piciņa izkustu lielajā tautu sakausēšanas katlā?!

Kā var beigties latviešu liktenis savā zemē – analogija pravietiski aprakstīta jau 20. gadsimta 80-tajos gados par kādu tautu Polinēzijā. Vai nav bijis pravietiski? Paliksim kā etnogrāfiska kopa, ar dziesmu un deju priekšnesumiem izklaidējot pasaules varenos – kā to darīja maoru tauta. Jau dīdēļiem ES "lielajiem kungiem" savu eksistenci.

Vai labprātīgi to pieļausim? Kāds tikai priecātos...

[...] Krievijā bolševiki arī latviešus pakļāva iznīcībai, iesaistot savās militārajās akcijās. Pēc tam sekoja 1940. gada Baigais gads, ko veica bolševika Šustina vadībā...

Un tā tas turpinās līdz mūsdienām. Tikai to tagad veic ar daudz izsmalcinātākām, amorālākām metodēm, piemēram, "brīvprātīga emigrācijas politika", radot tam likumsakarīgus apstākļus. Un kā vienmēr – atrodas iztāpīgie latviešu pakalpiņi, ietērpjot tās "eiropeiskās vērtības" ideoloģiskos *chupa-chupos*...

Nožēlojami, ka mūsdienai latvieši savu dvēseli ir gatavi pārdot "jūdām" par "papīrišiem"! Izskatās, ka mēs dzīvojam apvērstā Goda kodeksa sistēmā.

Un ko lai saka par morālajām vērtībām?!

Aleksandrs Plinta
Zemessardzes veterāns

PALĪDZĒS TIKAI PATIESA PAŠATTĪRĪŠANĀS!

Saruna ar bijušo "Hipotēku un zemes bankas" vadītāju, biedrības "Krājaizdevu apvienība" biedru **Inesi Feiferi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

INTEGRĀCIJAS POLITIKAS FIAŠKO

DDD: *Kā jūs vērtējat pasaules valstu ideju ieviest ekonomiskās sankcijas pret Krieviju par to, ko tā dara Ukrainā? Kādas sekas tās radītu, piemēram, Latvijai? Vai šādas sankcijas sasniegtu mērķi, kāpēc tās ieviestas?*

Inesis Feiferis: Nerunāšu par politiskām, bet par ekonomiskām – tās vienalga nepanāks to, ka Krievija atteiksies no Krimas. Viņi šo soli ir izdarījuši un atpakaļ vairs neies. Manuprāt, nav prāta darbs

"Sabiedrībai ir radikāli jāmainās, jāveido sadarbība uz augstiem morāles principiem."

vērst ekonomiskās sankcijas pret Krieviju. Drīzāk var paturēt prātā un sarunās ar ārlietu ministriem, citām augstām valsts amatpersonām neatlaidīgi atkārtot, ka tā bija nepareiza rīcība, ka panāksim pazeminājumu naftas cenās. Tas viņiem ir galvenais. Lai gan viņiem ir pietiekami lielas rezerves, bet tas būtu sāpīgi. Tiesa – sāpīgi būs arī otrai pusei.

Diemžēl (vai, paldies Dievam, – nezinu) šajā pasaulē viss ir savstarpēji saistīts. Var jau Krievijai, teiksim, atsevišķos sektoros ieviest ekonomiskās sankcijas, bet, ja runā par Eiropu – Vācijā tirdzniecības apjoms ar Krieviju ir aptuveni 70 miljardi, 300 000 darba vietas, vairāku tūkstošu uzņēmumu bizness ir saistīts ar Krieviju. Un tagad pateikt – ziniet, veči, mēs ieviešam sankcijas pret Krieviju, bet tas, ka jūsu bizness tur aizies... Piedodiet, nacionālās intereses – vajadzēja savlaicīgi jums to izplānot. Bet es domāju, ka tik tālu visticamāk diez vai tās tiks ieviestas. Pamatā jau noņemties ar to, ka izslēgs no vienas sabiedrības, no otras u.tml. Pieļauju, ka sarunas valstu vadītāju līmenī notiek diezgan interesantas. Nevienam jau mums to nestāsta. Un, kas notiek pašā Ukrainā un Kijevā, godīgi sakot, no masu medijiem neko nevar saprast – ir tur fašisti, nav tur fašisti, kas tur notiek, šauj tur tos vai nešauj?

DDD: *Ukrainā notiekošais ir nesis arī ko labu*

– beidzot mūsu politiķi ir spiesti atzīt, ka Latvijā īstenotā, dāsni finansētā integrācijas politika ir izgāzusies.

I.F.: Ne tikai Ukrainā notiekošais liek par to domāt. Arī Merkeles, Sarkozy paziņojumi, Lielbritānijas vadītāju izteikumi par to, ka integrācijas politika ir cietusi fiasko, ka neesam spējuši integrēt visus tos iebraucējus, bija iemesls mūsu valsts vadītājiem saprast, ka iecerētā integrācija cietīs neveiksmi. Eiropas lielvalstis iebraucēji veido savus anklāvus, kas rada ļoti smagas problēmas. Tāpēc populārākas kļūst tās partijas (kā Lepēna u.c.), kas pasaka – visus viņus ārā!

ka nevari patstāvīgi vairs pieņemt lēmumus – esi atdevis suverenitāti. Tas ir lielākais noziegums, ko varēja izdarīt politiķi. Tautai jau neprasīja. Arī iestāšanās Eiropas Savienībā lielā mērā nebija tautas atbalstīta.

DDD: *Tas jau bija nolemts – varējibalsot, kāgribi.*

I.F.: Arī veidi, kā to darīja – atceros taču Ziles izteikumus: ja neiestāsimies, tad būs tanki un Krievija.

DDD: *Vaira Vīķe-Freiberga taču arī teica, ka ir jāatdod Abrene, jo Pleskavas divīzija jau stāvēt pie vārtiem.*

I.F.: Jā. Tāpat arī par eiro – ja neieviesīsim eiro, nāksies pieņemt krievu rubļus. Bet ko tur vairs runāt – esam tur, kur esam,

savu suverenitāti diezgan daudz esam atdevisi.

DDD: *Jāpacīnās, lai atgūtu.*

I.F.: Jā, tas būs nopietns gājiens.

DDD: *Es domāju, ka no Eiropas Savienības būs daudz grūtāk izkļūt nekā no Padomju Savienības. Tur bija vieglāk, jo cilvēki zināja, kas ar mums noticis.*

I.F.: Nu, tur bija pietiekami skaidra bilde.

DDD: *Tagad viss ir tā sapīnķerēts un vērtības sajauktas, ka cilvēks vairs nespēj atšķirt, kas ir labs un kas slikts.*

I.F.: Mani šausmina strauji lesbiešu un geju ideju izplatīšanās – tagad atzīst to pat kā "normālu ģimeni", dod viņiem iespējas adoptēt bērnus utt.

KURŠ BŪS "VĪRS" UN KURŠ "SIEVA"?

DDD: *Par koku spriež par tā augļiem. Sievietes un vīrieša mīlestības rezultāts ir bērns, bet kāds ir divu pederastu auglis? Bet tagad jau to pat nedrīkstot vairs apspriest.*

Inesis Feiferis: Tur jau tā lieta! Biju mazliet pārsteigts, kad ieraudzīju informāciju, ka Vācijā divus tēvus uz dažām dienām iesēdināja cietumā par to, ka viņi nebija lāvuši saviem bērniem iet uz skolā notiekošajām seksuālās izglītības stundām. Ko tur lai saka? Es izlasīju Vācijas jaunās valdības programmu, kur ir vesela sadaļa par lesbiešu un geju aizsardzības politiku. Bet tā taču ir nedabīga perversija, kas būtu jāatzīst par nelikumīgu! Tas nav pareizi – tā ir Sodoma un Gomora.

Godīgi jāsaka, ir lielas bailes par mazbērniem, mazmazbērniem, kas dzi-

vos apstākļos, kad varbūt pavisam nedrīkstēs neko sliktu, tas ir, patiesu, teikt par šīm lietām, lai tūlīt nebūtu represijas. Bet kā var bērniem vispār šo lietu izskaidrot? Anglijas parlamentā ir liela diskusija par šo tēmu – kā lai vienojas par kaut kādu terminu, kurš ir "tēvs", kurš "sievā"? Eltons Džons arī gribof noformēt "laulību" ar savu... Izrādās, ka Eltons Džons pats būs "sievā", bet tas būs "vīrs".

DDD: *Kā viņi to izlemj – varbūt met kapeiku?*

I.F.: Nezinu, kā viņi to lem – varbūt tas ir no psiholoģijas atkarīgs...

Es lielāko savas dzīves daļu domāju, ka ir nepieciešams attīstīt ekonomiku, lai cilvēkiem būtu labāki dzīves apstākļi, lai daudz maz taisnīgi sadalītu labumus u.tml., bet, jo vecāks palieku, jo vairāk sāku domāt par to, ka, ja nemainīsies ētiskie morāles vērtību principi – nekāda ekonomika neko nepalīdzēs. Mēs taču redzam, kas notiek Zviedrijā – jo labklājīgāka valsts, jo morālī pagrīmušāka tā kļūst.

Šajā ziņā man simpātiskāki musulmaņi. Protams, dažreiz viņi šauj pāri stripai, bet tas, ko redzēju pie viņiem – bērni pa ielām nevazājas, pat iedomāties nevar par kaut kādām viendzimuma "laulībām" un kopā iešanu tādā garā. Tikai pašattīrīšanās un morāles principu ievērošana te kaut ko var palīdzēt.

KĻŪSIM LABĀKI JAU ŠODIEN!

Inesis Feiferis: Mahātma Gandijs teica, ka komercija bez morāles ir nāves grēks. Ja tā globālāk sāk par šo jautājumu domāt, manuprāt, nedrīkst naudu aizdot uz procentiem. Musulmaņiem ir daudz pareizāks piegājiens – viņi tur arī, protams, mēģina reizēm izgrozīties, bet teorētiskais princips ir pareizs: līdzdalība, investīcija. Man ir nauda, tev ir biznesa projekts – ja ies labi, tad dalīsim peļņu. Ja neies labi, tad zaudēsim abi. Bet pie mums princips ir šāds: ja ies labi, tad banka arī savu procentu saņem, bet, ja ies slikti – nē, tu pats tiec galā ar savu problēmu, es tev vēl visu atņemšu u.tml. Ir tā divkosīgi.

Sabiedrībai ir radikāli jāmainās, jāveido sadarbība uz augstiem morāles principiem. Diemžēl pagaidām neredzu pamatu optimismam, lai domātu, ka tas notiks jau tuvākajā laikā. Varu vien cerēt, ka cilvēki vismaz sāks paši ar sevi – atmetīs sevis žēlošanu un kļūs labāki jau šodien, nevis attaisnos savu izlaidību un atliks labošanu uz rītu.

Intervēja Liene Apine

DAIĻUMA ATZIŅA – latviešu tautas sargātājspēks

Turpinājums no 1. lpp.

Redzamākais no tiem – **gudrības tikums** kā radošas personīgās iniciatīvas avots – izrādījās ievērojams traucēklis mazāk kulturālo tautu centieniem izvirzīties par cilvēces kaklakungiem un verdzinātājiem.

Traucēkli netraucē, ja tos likvidē. Ļaunuma impēriju internācisti savā 1945. gada konferencē Jaltā nolēma likvidēt Latviju kā neatkarīgu valsti un atvērt tās robežas neiero-bežotai *vojumakveidīgo* okupantu, migrantu un kolonistu iepludināšanai. Kā varēja noprast, latviešu tautai bija ieplānots iznīkt līdz 2000. gadam.

galvenais – gan latviskais materiālais daiļums, gan nemateriālais skaistums tagad tiek “modernizēts” un “mūsdieniskots”, t.i., nīdēts visur, kur vien iespējams.

Ir uzsākts viss, lai nepieļautu latviešiem savas tautas dziesmas dziedāt tīri un skaisti. Radiofonā, televīzijā un citos valdošās šķiras kontrolētajos pasākumos ļauj piedalīties tikai tādiem “folkloristiem”, kuri ir iedresēti šīs dziesmas “autentiski” ķērkēt, gaudot un vēkšķēt. Bet, vai gan agrākos laikos jaunas meitenes pūlējās atdarināt veca āža balsi, lai nodziedātu “Es meitiņa

klausītājā izraisa ausu un galvas sāpes.

Muzikologi te izskaidro – katrā labā skaņdarbā pastāv disonanses. Jā, bet kas tad isti ir disonanse? Eirosavienības tipa Lielajā enciklopēdijā lasāms: **“Disonanse. Dažāda augstuma skaņu nesaskanīga kopskaņa. 2. Neatbilstība; harmonijas, saskaņas trūkums.”**

Tātad, klausoties mūziku, – ja ausis un galva sāp vairāk, vai tad šāda mūzika būtu labāka? Turklāt sastīķēt neatbilstošas skaņas nesaskanīgā kopskaņā spēj jebkurš nevēģa, kurš izpelnījies valdošo labvēlību godāties par “mūsdienīgu komponistu”.

Bet kāpēc gan agrākie, latviešu komponistu radītie, tagad “neesošie” skaņdarbi klausītājam vis nerādīja ausu sāpes, bet gan raisīja skaistu tālākvirzošu iztēli? Vai toreizējos darbos disonanšu nebija? Varbūt toreiz tautu neaudzināja pareizi *politruki*? Kā izprast pretrunu?

Nav grūti te nojaust iepriekš pieminētās viltības izpausmi – cilvēku var viegli un dziļi apkrāpt, ja izdodas neuzkritoši viņa apzinā izmainīt kāda noteikta vārda jēdzienu.

Kad Latvija vēl nebija okupēta, šo rindiņu autoram mūzikas skolotājs Artūrs Salaks atbilstoši tā laika mākslas izpratnei mācīja: **“Disonanse ir tāda kopskaņa, kas**

jamāku grūti iedomāties! *Bļeg, bļeg, bļeg!*

Bungas, kuras nu zvētē mūsu puisēni, amerikāņu džinsos iespīlējušies, un gitāru strinkšķi, kuru pavadībā viņi tur *kunkst* un *mauro*, liecina, ka latviskā daiļuma modernizēšana, atbilstoši apvērstajam Overtona loga principam, joprojām virzās pa Jaltas konferencē nosprausto ceļu – un briesmās ir pati tauta.

KĀ ATMINĒT GAIŠMAS PILS VĀRDU?

Taču vēsture rāda, ka latviešu tauta briesmās nav pirmoreiz. Savā laikā Auseklis ar dzeju “Gaismas pils” ir devis dievāju padomu. Kad konstatēta tautas krišana verdzībā, tad skats paceļas uz nākotni. Ja kas vārdu uzminētu, ja kas zinātu vajadzīgo saukt vārdā, ja kas apzinātu latviešu īstās vajadzības un tiektos pēc to realizēšanas, tad –

Zilā gaisā plivinātos

Sarkanbalti karogi.

Kurģa laukā atskanētu

Sirmo garu daiņojums.

Tālaika vidusmēra lasītājs un arī cenzors nesaprata šos teikumus, šo pantu, tādēļ tas netika iekļauts dziesmas tekstā. Jau vispirms – sarkanbaltais karogs bijis, kā hronika vēsta, seno latviešu karogs (Vidzemē). Tālāk –

“Tātad, klausoties mūziku, – ja ausis un galva sāp vairāk, vai tad šāda mūzika būtu labāka?”

rada tālākas kustības sajūtu.” Lūk, kā! Tālākas kustības sajūta – tās nebija ausu sāpes, bet gan avots tālākvirzīšanai, radošai iztēlei un skaistumam tērptai nacionālai kultūrai, ko Auseklis savā laikā simboliski ir izteicis Līgas tēlā.

Latvju mūzikas nacionālās skaistums tagad nu it kā būtu aizvācīts, taču, lai novērstu iespēju tam atgriezties, vajadzēja vietā iebāzt ko citu. Tā sauktā “mūsdienīgā simfoniskā mūzika” šim nolūkam izrādījās neefektīva, ļaužu apdullināšanai labāk derēja izstrādātā psihotropā *rock-pop* antimūzika – *bļeg, bļeg, bļeg!*

Gudru cilvēku vadītajās valstīs (pat Padomju Savienībā!) *rocks-pops* bija aizliegts. Bet pie mums tagad vaļā parautas slūžas visādiem “moderniem” un “mūsdienīgiem” Rietumu draņķiem. Parādījās pat ierošinājums Latvijā uz vergu nometnēm izsūtīto piemiņu atzīmēt ar *rocka* festivālu. Ir arī “uzķēnāta” rockopera “Lāčplēsis”. Manuprāt, kaut ko dullāku, nežēlo-

pēc tālaika vēl nenoskaidrotas mitoloģijas – Kurģis bija kara dievs, Kurģa lauks – kara lauks. “Kurģa laukā atskanētu sirmo garu daiņojums.” Tas ir: kara laukā atskanētu latviešu vecu vecās tautiskās dziesmas; karā tātad būtu latvieši neapspiesti savā tautībā. Karam tātad ir sakars ar tautisku atmodu, ar brīvību.

To pašu, tikai citiem vārdiem, vēlāk izteica arī Ļeņins: “Pasaules vēsturē nav gadījuma, kad valdošā šķira būtu brīvprātīgi atkāpusies no savām privilēģijām.”

Jebkuram ierocim agrāk vai vēlāk rodas pretierocis. Un ieroči nav tikai plintes un atombumbas vien. Par karaspēku stiprāks var izrādīties gara spēks.

Neaizmirsīsim, ka latviešu tautas nacionālās kultūras mantojums satur ne tikai daiļuma atskārsmes tikumu, bet arī to sargājošo gudrības tikumu. Un šis gudrības tikums var mums atkal palīdzēt atminēt nozudušās Gaismas pils vārdu.

Tālāko paveiks mūsu personīgā iniciatīva.

PASAULE IR NOBRIEDUSI LIELĀM PĀRMAINĀM

A.V. Gremze

Esmu šokēts par režīma kārtējo sagatavoto “pārsteigumu” – latviešu sabiedrības neinformētību par nopietnu briesmu draudiem, kas līdzīgi cunami tuvojas no Austrumiem.

Galveno informāciju es smeļos no “DDD”, jo citi izdevumi tikai bojā garastāvokli un kaitina ar nevienam nevajadzīgu muldēšanu. To pašu var teikt par TV un Radio. Tādēļ visu uzmanību veltīju Ukrainas TV-5 kanālam. Lai gan ar piepūli un paralēli apgūstot ukraiņu valodu, vispārējo stāvokli tādā veidā var izziņāt nesalīdzināmi labāk. Salīdzinājumā – mēs tiekam rūpīgi sargāti no patiesās informācijas. Ukraiņi visos sīkumos un detalizēti iztirzā notikumus gan pašreizējā, gan vēsturiskajā skatījumā, turklāt nebaidoties rādīt ainas no Krievijas, kas ir pilnīgi pretējas gan ukraiņu, gan visas pārējās pasaules vairākuma uzskatiem. Acīmredzot ukraiņu nacionālā pašapziņa ir tik stipra, ka tai var uzticēt pašai vērtēt un atsiņāt melus no patiesības.

Fantastiski vērot ukraiņu savaldību, lai nedotu iemeslu krievu provokācijām. Kad ārzemju korespondenti brinās par šādu piekāpšanos, ukraiņi saglabā nesatricināmu mieru un atbild, ka pašreiz viņiem svarīgāk ir saglabāt savas nacionālās teritorijas neaizskaramību, jo paļaujas uz ES un ASV godaprātu, ka tie turēs savus solījumus. Savu teritoriju viņi ir gatavi aizstāvēt līdz pēdējam vīram, bet tas nozīmētu Trešo pasaules karu. Lai tam gatavotos, ukraiņiem ir nenovērtējama katra ukraiņu patriota dzīvība un iekšējās drošības pozīciju nostiprināšana. Armijā dienējošiem ļauj izvēlēties – turpināt dienēt vai demobilizēties, ja viņu uzskati nesakrīt. Tā vietā desmitiem tūkstoši piesakās brīvprātīgi. Ukraiņi tur uzmanības lokā arī tos, no kuriem var sagaidīt pretēju reakciju. Viņi nebaidās arī okupantus saukt par okupantiem. Turklāt tas ir pilnīgi pretēji – aicina tos milēt.

Satriecoši ir kadri TV, kuros rāda ukraiņu flotes admirāļus, kas ir spiesti nolikt ieročus Sevastopolē tikai tādēļ, lai neizraisītu pasaules karu. Pagaidām tā ir maksa par

“Ikvienam latvietim ir jādomā arī par to, kam viņš piesliesies krīzes apstākļos, kas var pārsniegt visus līdz šim esošos priekšstatus par grūtībām, kas saistās ar Latvijas brīvvalsts nosargāšanu, kam ir pavisam citas likmes.”

liberālās demokrātijas labvēlību. Cik noprotams, ukraiņiem nav citas izvēles, līdz tiks no krieviem pārkāpta sarkanā līnija. Viens ir skaidrs, ukraiņi nepaļaujas tikai uz liberālās demokrātijas solījumiem, bet nopietni gatavojas nopietnai cīņai uz dzīvību un nāvi – un nepieļaut ukraiņus nopiest uz ceļiem.

Būtisks kļūst jautājums – kā tas tiek vērtēts pie mums? Vai būs kā pirms Otrā pasaules kara, kad nespējām vienoties pat ar Lietuvu un Igauniju. Vispēcīgāko bloku var organizēt tieši ar tiem, kuri reāli ir cietuši no ļaunuma impērijas – sākot ar somiem un beidzot ar ungāriem. Ir jāņem vērā, ka aizmugurē paliek Austrumprūsija ar nopietnu Krievijas kara bāzi.

Visnopietnāk vajadzētu ielūkoties pašu mājā, sākot ar apsardzes firmām, policiju. Jānod iespēja apbruņoties tikai tiem, kuri ir gatavi zvērēt 1918. gada 18. novembra konstitūcijai, par kuru pārliecību runā viņu darbi. Izšķirošais būs tikai un vienīgi iekšējā drošība, ja tās nebūs, tad mulķīgi būtu runāt vai cerēt uz ko citu. Ilūzijas un cerība uz vēlēšanu rezultātiem pieder vēsturei. Demokrātiskās vēlēšanas der gan Staļinam, gan Putinam, gan liberāļiem – pilnīgi vienādi. Spīdošs piemērs nupat tika demonstrēts Krimā – 96,7% par pievienošanos Krievijai. Nevieni īpaši nebrīnītos, ja būtu 120% un vairāk – ar moderno tehniku var nobalsot arī marsieši.

Ikvienam latvietim ir jādomā arī par to, kam viņš piesliesies krīzes apstākļos, kas var pārsniegt visus līdz šim esošos priekšstatus par grūtībām, kas saistās ar Latvijas brīvvalsts nosargāšanu, kam ir pavisam citas likmes.

Pilnībā piekritu Viktoram Bīrzem par steidzamu nepieciešamību apzināt visus nacionālpatriotiskos latviešus, kuri ir gatavi aizstāvēt Latvijas valsti. Citādi varam palaist garām brīdi, kurš var nekad vairs neatkārtoties. Ir sajūta, ka pasaule nobriedusi uz lielām pārmaiņām, kad patiesība parādīsies savā nemirstībā, kasaistās ar Dabas likumu ievērošanu un pašpatiekamības principiem. Ja Rietumu demokrātijai ir reālas nojausmas par to, kas tiem ir nostājies pretī, tad varētu cerēt, ka nākamais solis būs savu alkatīgo vēlmju ierobežošana un visu spēku koncentrēšana no saites norāvušā buļļa savaldīšanai. Ja ne, tad tiem, kas izdzīvos, būs jāpierod pie radioaktīvajiem pelniem.

Kaut cik saprātīga, politiski saimnieciska sistēma var pastāvēt tikai uz nacionāliem pamatiem, kur morālais līmenis ir tik augsts, ka psihopātiem ir jāpiemērojas vairākumam, nevis otrādi.

Tieši Rietumu nežēlīgā konkurences cīņa ekonomikā uzaudzēja Putina muskuļus, un tieši vainīgie reti kad no tā cieš, bet cieš tie, kuri nestāv ne tuvu visu nelaimju saknei.

“Vai gan agrākos laikos jaunas meitenes pūlējās atdarināt veca āža balsi, lai nodziedātu “Es meitiņa kā rozīte, kā sarkana zemenīte...”?”

Taču tuvojās gadu tūkstoša mija, bet latviešu tauta vēl dzīvoja! Acīmredzot notikušajā internācistu konferencē tika pieļauta kāda kļūda vai neuzmanība. Tā izrādījās vienkārša: latviešiem lika zināt, ka “komunisms ir nacionāls pēc formas un sociāls pēc saturā”. Lūk, kā! **Nacionāls pēc formas!** Bet tieši latviešu nacionālās kultūras izpausmes formas **daiļums** bija šīs kultūras spēja nosargāt savu tautu. Daiļas formas, skaistas dziesmas...

Trīs putniņi

skaisti dzied

Smalkā lazdu krūmiņā;

Trīs meitiņas

daiļi raksta

Pie lodziņa kambarī.

Kā gan okupantiem tas varēja paslidēt garām? Lieta vienkārša – viņu dzīvesziņā daiļuma jēdziens ir stipri vien vienkāršs un neievērojams. Viņu valodā pat vārda “daiļums” nav: krieviski nevar pateikt “Dailes teātris”. Arī angļu valodā tas pats. Ja latviešiem ir jēdziens “daiļslidošana”, tad angļi saka “figurē skating” (figūru slidošana). Bet figūra un daiļums nav viens un tas pats. Izslidot var arī sirpja un āmura figūru vai eiro apzīmējumu, turklāt tik nedaiļi, cik vien var.

LAI AUSIS UN GALVA SĀP VAIRĀK...

Kad internācisti beidzot sāka saprast daiļuma nozīmi latviešu kultūrā kā tautas sargātājspēku, tad saprata arī, ka Padomju Savienība (PS) kā kultūras tautu kapsēta ir neefektīva. Nācās pārkārtoties. Histēriskos tempos tika “pārbūvēta” PS, tā vietā pasniedzot ES, kuras raksturojums vairs neietilpa jēdzienā “nacionāls”. Un

kā rozīte, kā sarkana zemenīte...”?”

Taču, ja mūsdienu vēkšķētāj-koncerta apmeklētājs, aiz riebuma bēgdams, izskrien uz ielas, viņa dūša var neuzlaboties. Kādreiz tīrie un nomierinoši gaumīgi veidotie žogi un namu sienas tagad sagānītas ar latviešu daiļuma izjūtai nepieņemamiem ķēzījumiem, kas vietām atgādina sakropļotas kabalistiskas zīmes. Šādu t.s. *grafītu* veidošanu tagad īpaši “speciālisti” jauniešiem māca pat dažā labā skolā! Un turpat ielas gājēju vidū redzamas sievietes, kas tērpušās vīriešus atgādināšās biksēs vai pat nēģeru iecienītajos pusbalējušos džinsos. Toties svētie mācītāji, sevi izrādot ļaudīs, nebūt netērēpjas “mūsdienīgi un moderni” noplukušos džinsos, bet gan greznas garās kleitās. Varbūt grib izskatīties daiļāki par izmodernizētajām latvju jaunavām??

Ir vērts padomāt par to, kas te ir ieinteresēts, kādā nolūkā un ar kāda veida viltību mēs tiekam (pagaidām) pārspēti.

Izcils nacionālās kultūras faktors ir mūzika. Dižu, saliedējošu nemateriālu spēku tautai sniedz tās nacionālā simfoniskā mūzika. Latviešiem tādas netrūka – Ādolfā Ābeles “Lāčplēša kaps”, Ādolfā Skultes “Brīvības piemiņeklī”, Alfrēda Kalniņa “Pie Staburaga” un “Latvija”; utt., utt. – latvju dievreģa Ausekļa pareģotais Līgas sniegtais skaistums.

Bet kur šie skaņdarbi ir šodien? To vienkārši “nav”. Jau Ļeņins teica, ka tā, kas nekalpo komunismam, nemaz nav. Tai vietā tagad var dzirdēt par simfoniskiem skaņdarbiem pagodinātas nožēlojamu diletantu savārstītas kakofonijas, kas ar savām griezīgajām nesaskaņām

SKAUDRA PATIESĪBA ir labāka par ilūziju

Liliya Treice

Dievs katrai tautai, augam vai dzīvniekam ir devis savu vietu, kur augt, vairoties un dzīvot laimīgi pēc saviem tikumiem, kurus sargā Augstāks likums. Katras tautas paradīze ir tās nacionālā valsts, kur tai pilnveidoties kā garīgi, tā arī labklājībā.

Zeme, kurā dzīvo latvieši, ir Dieva lemtais, visas latviešu tautas nacionālais īpašums, kuru tautai ir jā-sargā tā, kā zvēri un putni sargā savas mājvietas – citādi tiem jāiet bojā. Bet latvieši vēl izpārdod savu zemi svešajiem. Kas tu esi bez savas zemes, bez savas valsts?! Kalps, pakalpiņš un vergs svešām tautām, savas zemes izpārdotājs un līdz ar to savas valsts pilsonības izdālatājs klaidoņiem (bez savas dzimtenes un saknēm).

Tagad sportistiem, kurus pērk un pārdod, tiek dāvāta Latvijas valsts pilsonība. Skanot Latvijas himnai un paceļoties Latvijas karogam, viņi uz pjedestāla lodzīgā stājā gremo košļājamo gumiju... Laventi, krasovicki, kargini u.c. par “sevišķiem nopelniem” ir kļuvuši par jaupilsoniem ar savām rebēm – viņi, slēpjoties aiz ASV radītās banku krīzes, izdevīgi parāva līdzī ari Latvijas valsti un latviešu tautu.

Latvieši kā samīta teļu tauta nespēj pārvaldīt pati savu valsti. Knapī tikām ārā no PSRS “brālīgās” aizbildniecības, kad ar steigumu metāmies Eiropas Savienības, ASV, cionistu u.c. aizbildniecībā, par kuru ir jāmaksā barga dalības

maksa – šoreiz naudā, ne graudā, kā tas bija PSRS laikā, kad viss saražotais tika eksportēts uz PSRS “brālīgajām” republikām, pašiem dzīvojot pēckara deficīta apstākļos. Latvijas valsts reiz bija Tautas Savienības locekle. Vai šī Savienība glāba Latviju no trīsreizējās okupācijas?!

Ari Eiropas Savienības valstīm katrai ir savas ekonomiskās un morālās intereses, kad solījumus var neturēt, jo svešs ir kādreiz latviešiem svētais jēdziens “goda vārds”, kurš stāvēja augstāk par personīgo godu. Ja to neturēji – skaitījies blēdis un krāpnieks.

Latvieši, kāri uz publisko atpazīstamību, maksā bārgu cenu par “Latvijas vārda nešanu pasaulē”. Sportisti, mākslinieki un eksprezidentē V.V.-Freiberģa, kura savu karjeru sāka un beidza Rundāles pilī. Kā malēnieši caurā maisā nesa gaismu istabā, tā viņa ar Latvijas vārdu uz lūpām bezjēdzīgi ceļoja pa pasauli, juzdams kā nekronēta karaliene. Un, aicinot ciemos Anglijas un Nīderlandes karalienes, cerēja uz ANO amatu Neizdevās! Cik gan dārgi izmaksāja latviešu tautai viņas līdināšanās pa pasauli!

Un vēl – vai kādā no bijušajām kolonijām, piemēram, Indijā, pastāv pieminēklis, kurš simbolizē Anglijas koloniālo varu? Toties Latvijā pastāv varena PSRS “Uzvaras falls”, kurš katru gadu 9.maijā kļūst par pielūgsmes elku bijušajai PSRS, bet tagadējai Krievijai uzticīgajiem Latvijas nepilsoņiem un jaupilsoniem.

Patiešām, Rīga – Latvijas galvaspilsēta – ir kļuvusi par Bībelē minēto seno Bābeli, pastāv iedzīvotājiem ir kļuvusi daļa latviešu! Latvijā krievu valodu tagad papildina angļu valoda, un jupis vien zina, kādā valodā tagad Rīgu grezno dažādie nosaukumi – kādā valodā un kā šī “kultūra” izpaužas! Bet latviešu valodas inspektori ir akli un kurli.

Kad beidzot latviešu tautai pienāks istais brīvības laiks?

Tautas liktenis ir IKVIENA LATVIEŠA ATBILDĪBA!

Turpinājums no 5. lpp.

Roberts Klimovičs: Tieši tā. Bet šāds malds tiek iepūsts – ka viss ir baigā čikiniekā. Var jau dzīvot tādā eiforijā, bet, manuprāt, runājot par objektivismu, ir saprātīgi apjēgt, ka tas, kas notiek, nav labi. Ir atziņa, ka ciešanu laiks ir labākais laiks, jo tas liek mainīties, un no tāda viedokļa šis ir labākais laiks latviešiem. Šis laiks mums liek izvērēt savu latvietību – kāpēc esam nonākuši šajā punktā, kas mūsu kultūrā, mūsu tradīcijās ir pareizi, kas palīdz, kas traucē, un to mainīt, atrodot veidu un sistēmu, kā dzīvot – vai nu arī pazust kā tautai.

VALSTI IR VADĪJUŠI NACIONĀLĀ NAIDA KURINĀTĀJI

DDD: Vērojot notikumus Ukrainā, pie varas esošie beidzot sāk apjaust un uzdrošinās atklāti paziņot, ka integrācijas process Latvijā ir izgāzies. Jāgaida tikai, kad beidzot būs drosme arī pateikt, ka pataisīt par savējiem šos okupantus vairs nevaram un ir tikai viens veids, kā situāciju atrisināt – veikt dekolonizāciju, palīdzot šiem cilvēkiem aizbraukt.

Roberts Klimovičs: Manuprāt, kaut par to nerunā, šis process jau notiek. Gribo teikt, ka integrācijas process tādā ziņā bija labs, ka viņi (kolonisti) saprata, ka viņiem tas neder, ka šeit tomēr viņi nekas nav. Pats nesen runāju ar pāris cilvēkiem, kuri šeit nodzīvojuši visu dzīvi un tomēr atzīst, ka tirgo savus dzīvokļus un brauc uz Krieviju, jo domā, ka tur būs labāk – tur viņi ir savējie, bet šeit tā nav. Tas ir viens veids, kā notiek okupācijas seku pašlikvidēšanās. Ir vēl kāds veids – starp tiem, kuri atstājuši Latviju un labākas dzīves meklējumos devušies uz Rietumiem, nospiedošais vairākums ir nelatvieši. Un tā ir labā ziņa, ka šie cilvēki tomēr nav piesieti pie Latvijas.

Runājot par integrāciju kā tādu, jāatzīst, ka nekādas integrācijas nav bijis. Integrācija ir vēl viens “objektīvs” termins, kurš tāpat kā demokrātija, vārda brīvība, plurālisms, tolerance utt., ir samudžināts, sakodējot cilvēkus, lai viņi neko nesaprastu. Ja būtu bijusi integrācija, tad sen jau mums nebūtu nekādas dubultas izglītības, dubulti bērnu dārzī, nebūtu likvidēta karaklausība u.tml. Ja mēs gribētu izveidot no šīm dažādu nacionalitāšu grupām vienotu nāciju, tad būtu rasti mehānismi, kā to izdarīt, bet šādi mehānismi, kādi pastāv, reāli neļauj šo nāciju izveidot. Bērnu dārzā jau sadala – tu esi latvietis, tu krievs.

DDD: Īstenībā tas ir ļoti

labi gan latviešu, gan krievu tautai. Sajaukt tautas un izveidot kaut kādu hibrīdu ir nepareizi.

R.K.: Es pateikšu, ka latvieši jau ir hibrīds. Tādu tautu, kas nebūtu hibrīds, mums būtu grūti atrast. Daži piemēri gan ir – čieņi, ebreji, kuri cenšas turēties. Kaut gan tik un tā jauca klāt citas asinis, tomēr mātes līnija tiek turēta – meitas netiek atdotas svešiem. Ari čieņi un pakistānieši (tāpat kā ebreji) meitas neatdod svešiem. Meita var apprecēt svešo tikai tad, ja tas pieņem viņu ticību un viņu nacionalitāti. Es domāju, ka tas ir piemērs.

Šī integrācijas spriedze visu laiku ir bijusi vajadzīga, jo demokrātija bez tās nevar dzīvot. Demokrātija nepastāv bez strīda – strīds veicina šo demokrātisko sistēmu, kura patiesībā ir ļoti sliktā sistēma, kaut gan skan pierasti labi. Tas nozīmē, ka cilvēki valda pār cilvēkiem. Nav tāda cilvēka, kas var būt nekļūdīgs. Kā cilvēki drīkst izdomāt likumus, ja viņi kļūdās? Vienīgā iespēja, kā cilvēkiem dzīvot pareizi, ir sekot Dieva likumiem, kuri sen mums ir nodoti caur daudziem praviešiem, daudzām mācībām. Visas reliģijas kaut kādā līmenī savienojas vienā, un visi likumi ir pateikti. Tas, ka demokrātijā vieni cilvēki valda par citiem, ir nepareizi – tā nav tautas pašnoteikšanās.

Latviešu nacionālistus apvairo naida kurināšana, bet šo naidu patiesībā kurināja tie, kas vadīja integrācijas procesu. Viņi ir radījuši nacionālo naidu, jo tas viņiem ir vajadzīgs. Ja nebūtu šī nacionālā naida, tad Ušakovs nebūtu tagad Rīgas mērs un tā saucamie nacionāli netiktu pie varas. Ja jautājumu par etniskajām attiecībām izņemtu no aprites, par ko viņi tad runās, ar ko bīdēs?

DDD: Ja valdībā nebūtu nacionālā naida kurinātāji, tad lielākā daļa tā saucamo krievvalodīgo jau sen būtu aizbraukuši atpakaļ uz savu etnisko dzimteni, bet tie, kuri šeit palikuši, būtu kļuvuši ļoļāli latviešu tautai un Latvijai un trešajā paaudzē pilnībā asimilētos. Īstenībā tas viss sākās jau ar Godmani, kurš, iespējams, bija pirmais nacionālā naida kurinātājs.

R.K.: Es domāju, ka tas nebija pat Godmanis, tur bija visi tie “labie” komunisti, kas pēkšņi kļuva par nacionālistiem. Bet tas atkal ir latviešu liktenis – ar savām darbībām mēs nebijām pelnījuši labāku dzīvi. Nevajag domāt, ka mēs, latvieši, esam kaut kādas baigās dievgosniņas – kā nācija mēs varam sacensties ar lielākajiem slepkavām, kā tauta esam ļoti daudz grēkojuši, darijuši daudz sliktu lietu, un kā tautai mums tas ir jāizpērk.

DDD: Stipriem cilvēkiem tevis teiktais dos spēku, bet varbūt, lai tos,

kuri nav tik spēcīgi, galīgi nenosistu zemē, tu vari kaut kādu gaismas stariņu iedot. Mums dažkārt saka – jūsu avīzi nevar lasīt, tā ir tik smaga, kaut ko labu jūs nevarat uzrakstīt?

R.K.: Dažas latviešu īpašības ir ļoti labas – latvieši ir strādīgi, čakli, godīgi, talantīgi. Mēs dzīvojam brīnišķīgā vietā. Lai gan blakus ir Krievija un Eiropa, bet mums ir ļoti zaļa, ļoti

no kā izvēlēties, ir ko izvērtēt. Labā ziņa, ko visiem jāatceras, ir tā, ka mūsu dvēseles šajā pasaulē šajos ķermeņos neatradīsies mūžīgi. Tāpēc ir iespēja dzīvot tā, lai ar prieku un sirdsmieru nomirtu, lai nebaidītos no nākamās dzīves. Labākais, ko mēs šeit šajā dzīvē varam izveidot, tā, manuprāt, ir brīnišķīga, laba ģimene. Ja mēs to izdarām, tad jau šeit mēs baudām dzīves

“Tā Ukraina, kas bija vakar, protams, bija korumpēta, izzagta, bet tā bija valsts, kurā nebija Eiropas tipa vērtības, kas tagad cilvēkiem liek skriet ar Eiropas karogu un domāt, ka tā būs labāk – kā tas bija latviešiem.”

skaista, auglīga zeme, brīnišķīga daba, un mēs esam spējīgi. Un labā ziņa ir tā, ka mēs vēl esam!

Konflikts starp Rietumu un Austrumu pasaules konglomerātiem ir konflikts starp lielajiem. Ar to mēs varam vinnēt, mums ir ārkārtīgi liela pieredze un ir

prieku un tās augļus. Bet, ja mums nebūs laba ģimene, tad nekas nedos prieku; un, ja mums nebūs labas attiecības ar Dievu, nekas nedos prieku – ne pārticība, ne pilni vēderi, ne nauda, nekas.

Intervēja Liene Apine

NEATDOSIM SAVUS – OKUPANTUS!...

Neatdosim krievus savus! Ai, cik pakalpiņi skan! Neatdosim okupantus! – Toties debili nu gan...

Labāk veģetēt ar domu – Gan jau, gan – kā būs, tā būs... Kāpēc bendēt pašam omu – Varbūt melns par baltu kļūs?

Varbūt okupants sāks dziedāt – Pūt, vējiņi, dzen laiviņ’... Ai, to nē – var kāds vēl domāt, Ka dzen prom to nabadziņ’.

Vēl var integrāciju likt lietā. Izgāzusies – nu, un kas? Lai redz, ka mums goda vietā Okupantu tiesības.

Tas, ka tautai var pie sliekšņa Ienaidnieka vāle krist, Nav nekas – ja nāks šī viešņa, Naski pagultē var list!...

Bet ko sirdsbalss tādām saka, Kas tik pūstošs kaitētājs, Kam no goda tikai smaka – Virsū pikē maitēdājs?

Steidzīte

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
kods: LV40HABA0551034053378